

ስለ ቤተ ክርስቲያን አካልነት . . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 12-13

ከመብሰል ምልክቶች አንዱ ስለ ገዛ ሰውነት እያደገ የሚመጣ እውቀት እና አድናቆት ነው። በመንፈሳዊ ሕይወት በተመሳሳይ ሁኔታ የሚፈጸም ነገር አለ። በክርስቶስ እየበሰልን በምንሄድበት ጊዜ፣ የክርስቶስ አካል ስለ ሆነችው ስለ ቤተ ክርስቲያን የበለጠ እውቀት እናገኛለን። ከቅርብ ዓመታት ወዲህ «በአካለ ሕይወት» ላይ የሚደረገው አጽንኦት እሰየው የሚያሰኝ ነው። ከአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ወደ መገለል የሚመራውን «በግላዊ ክርስትና» ላይ የሚደረገውን የተሳሳተ አጽንኦት ለመቋቋም ረድቶአል።

በእርግጥ ጳውሎስ ስለ ቤተ ክርስቲያን በሚያወሳበት ጊዜ የተጠቀመው የ«አካል»ን ምሳሌ ብቻ አይደለም። ስለዚህ በጣም ወደ ጽንፍ እንዳንሄድ መጠንቀቅ አለብን። ቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ፣ ሠራዊት፣ ቤተ መቅደስ እና ሙሽራም ናት። የተጠቀሰው እያንዳንዱ ምሳሌ የሚያስተምረን ጠቃሚ ትምህርት አለው። ይሁንና ጳውሎስ በሦስቱም ደብዳቤዎቹ ትኩረት ያደረገው ቤተ ክርስቲያን አካል በመሆኗ ላይ ነው። ደግሞም በእያንዳንዳቸው በእነዚህ ምንባቦች፣ እነዚህኑ ሦስት ጠቃሚ እውነቶች አንድነት፣ ልዩነት እና ብስለትን አሳይቷል። የሚቀጥለው ሠንጠረዥ ይህን ግልጽ ያደርገዋል።

የመንፈስ ቅዱስን አገልግሎት ሳያውቁ ስለ አካል ማውሳት የማይቻል ነው። በጴንጤቆስጤ ዕለት ለአካል ልዩነት የሰጠውና በአካል ውስጥ ና በአካል አማካኝነት ያገለገለው መንፈስ ቅዱስ ነበር።

	አንድነት	ልዩነት	ብስለት
1ኛ ቆሮንቶስ	12:1-13	12:14-31	13:1-13
ሮሜ	12:1-5	12:6-8	12:9-21
ኤፌሶን	4:1-6	4:7-12	4:13-16

የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምእመናን መንፈሳዊ ስጦታዎችን በሥጋዊ መንገድ በመጠቀም መንፈስ ቅዱስን ማሳዘናቸው

አለመታደላቸው ነው። ከቡር መሣሪያ እንደያዙ በላሎች ላይሆኑ አባታቸው እንደሚያስፈልጋቸው ልጆች ስለ ነበሩ ገና ማደግ ያስፈልጋቸው ነበር።

አንድነት - የመንፈስ ስጦታ (1ኛ ቆሮ. 12:1-13)

በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ክፍፍል ስለነበረ፣ ጳውሎስ የቤተ ክርስቲያንን አንድነት አጥልቶ በማሳየት ጀመረ። አራት አስደናቂ የመንፈሳዊ አንድነት ጥምረቶችን አመለከተ።

አንዱን ጌታ እናውጃለን (12:1-3)። ከመለወጣቸው አስቀድሞ በጣዖት አምላኪነት የነበራቸውን ልምምድ አሁን ከነበራቸው ክርስቲያናዊ ልምምድ ጋር አነጻጸረ። ሙት ጣዖታትን ያመልኩ ነበር፤ ነገር ግን አሁን የሕያው እግዚአብሔር ንብረት ሆኑ። ጣዖቶቻቸው ከቶውንም አናግረዋቸው አያውቁም። አሁን ግን እግዚአብሔር በመንፈሱ እና እንዲያውም በትንቢት ስጦታቸው አማካኝነት በራሳቸውም በኩል ይናገራቸው ነበር። ጠፍተው እያሉ በአጋንንት ቁጥጥር ሥር ነበሩ (10:20) ባዝነውም («ተወሰደው» ቁ. 2) ነበር። አሁን ግን የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጣቸው በመኖር ይመራቸዋል።

አንድ ሰው በእውነት «ኢየሱስ ጌታ ነው» ለማለት የሚችለው በመንፈስ አማካኝነት ነው። አላጋጭ ኃጢአተኛ ቃላቱን ይናገር ይሆናል፤ ነገር ግን እውነተኛውን የእምነት መግለጫ እየሰጠ አይደለም። (ምናልባት ጳውሎስ እያጣቀሰ የነበረው ከመለወጣቸው በፊት በአጋንንት ኃይል ተነድተው ስለተናገሩአቸው ነገሮች ነበር።) መንፈስ ቅዱስ በሚሠራበት ወቅት (14:32) አማኙ ራሱን የሚገዛ መሆኑን ማጤን ጠቃሚ ነው፤ ምክንያቱም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሁሉን ስለሚቆጣጠር ነው። ሰውን ራስን ከመግዛት የሚያስጥል ማንኛውም «የመንፈስ መገለጥ» ተብሎ ነገር ከእግዚአብሔር አይደለም፤ ምክንያቱም «የመንፈስ ፍሬ . . . ራስን መግዛት» (ገላ. 5:22-23) ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ በእርግጥ በሕይወታችን ጌታ ከሆነ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አንድነት ይኖራል። በእግዚአብሔር ሕዝቦች መካከል መከፋፈል ና መለያየት ካለ ለጠፋው ዓለም የሚያደርጉትን የጋራ ምስክርነት ያዳከማል (ዮሐ. 17:20-21)።

በአንድ እግዚአብሔር ላይ እንመካለን (12:4-6)። እዚህ ላይ አሐዱ ሥሉሳዊ አጽንኦት ይታያል (አንድ መንፈስ . . . አንድ ጌታ . . . አንድ እግዚአብሔር።) እያንዳንዳችን የተለያዩ ስጦታዎች፣ አገልግሎቶች ና የአሠራር ዘይቤዎች ሊኖሩን ይችላል። ነገር ግን «ስለ

በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና» (ፊልጵ. 2:13)። የሰጠታው ምንጭ እግዚአብሔር ነው፤ ስጦታውን የማስተዳደር ፍላጎቱም የሚመጣው ከእግዚአብሔር ነው፤ ደግሞም ስጦታውን የመጠቀም ኃይሉም የሚገኘው ከእግዚአብሔር ነው። ታዲያ ስለ ምን ሰዎችን እናከብራለን? ለምንስ እርስ በርስ እንፎካከራለን?

የምናገለግለው አንዱን አካል ነው (12:7-11)። ስጦታዎቹ የተሰጡት ለመላው ቤተ ክርስቲያን ነው - ለግል መደሰቻ ሳይሆኑ፤ ለጋራ ጥቅም የሚሠሩ ናቸው። በተለይ ቆሮንቶሳውያን ይህ ማሳሰቢያ ያስፈልጋቸው ነበር፤ ምክንያቱም መንፈሳዊ ስጦታዎቻቸውን በራስ ወዳድነት ራሳቸውን ለማስተዋወቅ እንጂ ቤተ ክርስቲያንን ለማዳበር አይጠቀሙም ነበር። ስጦታዎቻችንን በትሕትና በምንጠቀምበት ጊዜ፤ መላው ቤተ ክርስቲያንን የሚረዳ አንድነትን ለማዳበር እንገለገልባቸዋለን።

ልዩ ልዩ ስጦታዎች በ 12:8-10 እና 28፤ በኤፌ. 4:11 እና ሮሜ 12:6-8 በስም ተዘርዝረዋል። እነዚህ ዝርዝሮች አንድ ላይ ሲጠቃለሉ 19 የተለያዩ ስጦታዎችን ና ኃላፊነቶችን እናገኛለን። በሮሜ ያለው ዝርዝር በቆሮንቶስ ካለው የተለየ ስለሆነ፤ ጳውሎስ በሁለቱም ምንባቦች ርእሰ ጉዳዩን የፈረሰ አይመስለንም። በስም የተዘረዘሩት እነዚህ ስጦታዎች ለቤተ ክርስቲያን አገልግሎት ብቁ ሲሆኑ፤ እግዚአብሔር ግን በእነዚህ ዝርዝሮች የተወሰነ አይደለም። ሌሎችንም ስጦታዎች እንደወደደ ይሰጣል።

ቀደም ብለን ስለ ሐዋርያት አውስተናል (9:1-6)። ነቢያት መልእክቶቻቸው በቀጥታ በመንፈስ አማካኝነት ከእግዚአብሔር የሚመጣላቸው የአዲስ ኪዳን የእግዚአብሔር አፈቀላጤዎች ነበሩ። አገልግሎታቸው ማነጽ፤ ማበረታታት እና ማጽናናት ነበር (14:3)። መልእክቶቻቸው ከእግዚአብሔር ለመሆን ላለመሆናቸው በአድማጮች ይመዘኑ ነበር (14:29፤ 1ኛ ተሰ. 5:19-21)። ኤፌ. 4:11-12 ግልጽ እንደሚያደርገው ሐዋርያት ና ነቢያት የቤተ ክርስቲያንን መሠረት ለመጣል አብረው ሠርተዋል፤ ያ መሠረት ከተፈጸመ ወዲያ ተፈላጊ አይደሉም ብለን ነው የምንገምተው።

አስተማሪዎች (መጋቢ-አስተማሪዎች) ለአማኞች የክርስትና ሕይወት ዶክትሪናዊ (መሠረታዊ) እውነቶችን አስተምረዋል። ያስተማሩት ከቃሉ ና ከሐዋርያት ትምህርቶችም (ትውፊት) ነው። እንደ ነቢያቱ መልእክቶቻቸውን በቀጥታ ከመንፈስ የተቀበሉ

አልነበሩም፤ ሆኖም ግን መንፈስ በትምህርቶቻቸው ረድቶአቸዋል።
ያዕቆብ 3:1 አስተማሪነት ከበድ ያለ ጥሪ እንደሆነ ያሳያል።

ወንጌላዊ ዋና ሥራው የደኅንነትን የምሥራች ለጠፋት ማካፈል ነው። ሁሉም አገልጋዮች የወንጌላውያንን ሥራ መሥራት እና የጠፋትን ለመማረክ መፈለግ አለባቸው (2ኛ ጢሞ. 4:5)፤ ነገር ግን እንዳንድ ሰዎች ወንጌላዊነትን እንደ ልዩ ጥሪ ተቀብለውታል።

በጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን ተአምራት የእግዚአብሔር ባሪያዎች ባሕርያት አንዱ ክፍል ነበሩ (ዕብ. 2:1-4)። እንዲያውም፤ ተአምራት፤ ፈውሶች እና ልሳኖች ሥነ መለኮታውያን «የምልክት ስጦታዎች» በሚሉአቸው ሲጠቃለሉ፤ በልዩ ሁኔታ ከቤተ ክርስቲያን ጫቅላነት ጋር የተያያዙ ነበሩ። የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ እና የቤተ ክርስቲያን ታሪክ የሚያሳዩት እነዚህ ተአምራታዊ ስጦታዎች ከእይታ እንዳለፉ ነው።

ልግሥና እና አመራር ሌሎችን የማገልገልን እና ቤተ ክርስቲያንን የመሥራትን ጉዳይ ይመለከታሉ። ያለ መንፈሳዊ አመራር የቤተ ክርስቲያን አካሄድ የመደናበር ነው። አገልግሎት (ሮሜ 12:7) እና አገዛዝ በአንድ ፈርጅ ይመደባሉ። በሦስቱ የፓስተርነት (የመጋቢነት) ሥልጠናዎቹ የልግሥና እና የአመራር ስጦታዎች ለነበሩአቸው ሰዎች ምስጋናዬ የከበረ ነበር።

«የመናገር ስጦታዎች» በርካታ ነበሩ። ልሳን እና የልሳናት ትርጉም (ወደ ጳላ ብዙ የሚባልለት)፤ የጥበብ ቃል እና የእውቀት ቃል (የእግዚአብሔርን ቃል ለአንድ የተወሰነ ሁኔታ የመጠቀም ችሎታ)፤ እና ምክር (ማበረታታት፤ ካስልፈለገም ግሣጼ) ናቸው።

መስጠት እና ምሕረት ማድረግ ለሌላቸው እና በአገልግሎት ላይ ላሉ የእግዚአብሔር ባሪያዎች ቁሳዊ እርዳታን ከማካፈል ጋር የተዛመደ ነው። የእምነት ስጦታ እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን አገልግሎት ሊፈጽመው ስለሚፈልገው፤ ራሱ እንደሚመራ እና ተፈላጊውን ሁሉ እንደሚያዘጋጅ ማመን ነው። መናፍሰትን መለየት በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን አስፈላጊ ነበር። ምክንያቱም ሰይጣን የእግዚአብሔርን ሥራ እና ቃል በማመሳሰል ለማሳሳት ይጥር ስለነበር ነው። ዛሬ መንፈስ ለእኛ ለይቶ ማወቅን የሚሰጠን በተለይ የተጻፈውን የእግዚአብሔር ቃል በመጠቀም ነው (1ኛ ዮሐ. 2:18-24፤ 4:1-6)። ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ነቢያት ስለሌሉ ስለ ሐሰተኞች ነቢያት መጪነቅ የለብንም፤ ነገር ግን ስለ ሐሰተኞች አስተማሪዎች መጠንቀቅ አለብን (2ኛ ጴጥ. 2:1)።

አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ልዩ ልዩ ስጦታዎችን የንግግር ስጦታዎች፣ የምልክት ስጦታዎች እና የአገልግሎት ስጦታዎች ብለው ከፋፍለዋቸዋል። ይሁንና በእያንዳንዱ ስጦታ በጣም በመወሰድ ጳውሎስ ስጦታዎችን የዘረዘረበትን ዐቢይ ምክንያት እንዳንዘነጋ፣ ይኸውም ስጦታዎች በአገልግሎቶቻችን አማካኝነት ወደ አንዱ አካል እንደሚያስተላስሩን ማሳሰብ ነው። እኛ እንደምንፈልገው ሳይሆን መንፈስ ቅዱስ «እንደ ወደደ» እነዚህን ስጦታዎች ያድላል። ማንም ክርስቲያን ስለ ራሱ ስጦታ ማጉረምረም ወይም መመጸደቅ የለበትም። እኛ በአንድ አካል ውስጥ ያለን እርስ በርስ የምንገላገል ብዙ ብልቶች ነን።

አንድ ጥምቀት ወስደናል (12:12-13)። «የመንፈስ ጥምቀት» የሚለው ሐረግ ከመጀመሪያው የአዲስ ኪዳን ትርጉሙ ማፈንገጡ የሚያሳዝን ነው። እግዚአብሔር ለእኛ የተናገረው ግራ ልንጋባ በማይገባን መንፈስ ወለድ ቃላት ነው (1ኛ ቆሮ. 2:12-13)። በመንፈስ መጠመቅ የሚከናወነው በሚያምነው ኃጢአተኛ ውስጥ መንፈስ ሲገባ፣ አዲስ ሕይወት ሲሰጠው እና የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ አካል ሲያደርገው በሚከሰተው ለውጥ ወቅት ነው። ሁሉም አማኞች ይህን አንዴ እና ለሁሌ የሚሆነውን ጥምቀት ተቀብለውታል (12:13)። አንዴ የተለማመድነው ስለሆነ እና መደጋገም ስለሌለበት፣ መጽሐፍ ቅዱስ በየትኛውም ስፍራ እንድንሻው አያዝዝንም።

«በመንፈስ መሞላት» (ኤፌ. 5:18) ማለት ሕይወታችን በመንፈስ ቁጥጥር ሥር መሆኑ ማለት ነው። (በመጽሐፍ ቅዱስ በአንድ ነገር መሞላት ማለት በዚያ ነገር «ቁጥጥር ሥር መሆን» ነው።) እንድንሞላ ታዝዝናል፤ ሁሉንም ለክርስቶስ ካስገዛን እና የመንፈስን ሙላት ከጠየቅነው ልንሞላ እንችላለን። ይህ ተደጋጋሚ የሚሆን ልምምድ ነው። ምክንያቱም ክርስቶስን ማክበር ከፈለግን ያለማቋረጥ በመንፈሳዊ ኃይል መሞላት አለብን። በመንፈስ መጠመቅ ማለት ወደ ክርስቶስ አካል መጠቃለል ማለት ነው። በመንፈስ ተሞላን ማለት ብልቶቻችን ለክርስቶስ ተገዙ ማለት ነው።

በመለወጥ ጊዜ መንፈስ የማጥመቁ ማረጋገጫ በውስጥ የሚሰማ የመንፈስ ምስክርነት ነው (ሮሜ. 8:14-16)። «በልሳኖች መናገር» አይደለም። በቆሮንቶስ ጉባኤ የነበሩ አማኞች በሙሉ በመንፈስ ተጠምቀው ነበር፤ ነገር ግን ሁላቸውም በልሳኖች አልተናገሩም (12:30)። የመንፈስ ሙላት ማረጋገጫዎች ለመመስከር ኃይል ማግኘት (የሐዋ. 1:8)፣ ደስታ እና ራስን መስጠት (ኤፌ. 5:18)፣ ክርስቶስን መምሰል (ገላ. 5:22-26)፣ እና እያደገ የሚሄድ የቃሉ እውቀት (ዮሐ. 16:12-15) ናቸው።

በመለወጥ ወቅት ባገኘነው የመንፈስ ስጦታ አማካኝነት ሁላችንም የክርስቶስ ብልቶች ነን። ዘር፡ ማኅበራዊ አቋም፡ ሀብት፡ የታም እንኳ ቢሆን (ገላ. 3:28) ከጌታ ጋር ኅብረት ስናደርግ እና ስናገለግለው የሚጠቅሙን ወይም የሚጎድሉብን ነገሮች አይደሉም።

ልዩነት፡- የመንፈስ ስጦታዎች (1ኛ ቆሮ. 12:14-31)

አንድነት ያለ ልዩነት የሚያስገኘው ወጥነትን ነው፤ ወጥነት ደግሞ ሞትን የማምጣት አዝማሚያ አለው። ሕይወት በአንድነት እና በልዩነት መካከል ያለ ሚዛን ነው። የሰው ሰውነት በሚሞትበት ጊዜ፡ «ሥርዓቶቹ» እያዘገሙ ይሄዱና ሁሉም ነገር ወጥ ወደ መሆን ያጋድላል። በእርግጥ ማሳረጊያው፡ ሥጋ ራሱ ወደ አፈር መለወጡ ነው።

ይህ አንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት (እንዲሁም ሌሎች ክርስቲያናዊ አገልግሎቶች) ተዳክመው የሞቱበትን ሁኔታ ለማብራራት ይረዳል። ይኸውም በእንዲህ ዓይነት ሁኔታ አንድነት ወደ ወጥነት እንዳይዘቅጥ ለማድረግ በቂ ልዩነት አልነበረም። ዶክተር ቫንስ ሃቭነር እንዲህ ሲሉ ገልጸውታል፤ «በመጀመሪያ ሰው ነው፡ ከዚያም እንቅስቃሴ፡ ብሎም ማሺን እና በመጨረሻም ሐውልት ነው»። «የሞተ ሃይማኖትን» በመቃወም የተወለዱ አገልግሎቶች ራሳቸውም ሙት ሆነዋል፤ ምክንያቱም በዶክተሪን ጤናማ ና ንጹሕ ሆኖ ለመቀጠል ባላቸው ፍላጎት ፈጠራን ና አዳዲስ አሳቦችን በማፈናቸው ነበር።

ይሁንና ልዩነት በቁጥጥር ሥር ካልዋለ ደግሞ አንድነትን ያጠፋል፤ እና በዚህ ጊዜ ሥርዓት አልበኝነት ይሰፍናል። አንድነትን ና ልዩነትን በሚዛን የሚጠብቀው ብስለት መሆኑን በምዕራፍ 13 እንደርሰበታለን። በአካል ውስጥ በእያንዳንዱ ብልት ና በአጠቃላይ አካል መካከል ያለው ውጥረት የሚፈታው በብስለት ነው።

የሰውን አካል እንደ ምሳሌ በመጠቀም፡ ጳውሎስ በክርስቶስ አካል ውስጥ ሰላሉ ልዩነቶች ሦስት ጠቃሚ ነጥቦችን ገለጸ። የተለያዩ ብልቶች ያሉት ለምንድን ነው?

አካል፡ እንዲኖር፡ እንዲያድግ እና እንዲያገለግል ካስፈለገ የተለያዩ ሥራዎች ያስፈልጉታል (12:14-20)። ማንም ምእመን ከሌላው ከማንም ጋር ራሱን ማወዳደር የለበትም፤ ምክንያቱም እያንዳንዱ ልዩ ና ጠቃሚም ነው። በእጆቹ መራመድን መማር እችላ እንደነበር እገምታለሁ፤ ነገር ግን እግሮቼን መጠቀምን እመርጣለሁ፤ ምንም እንኳን እስካሁን ድረስ በእግሮቹ መተየብ ወይም መብላት ባልማርም። ጆሮ አያይም፡ ዓይን አይሰማማ፡ ሆኖም ግን እያንዳንዱ

አካል ጠቃሚ አገልግሎት አለው። በጀርዎችህ ለማሸተት ሞክረህ ታውቃለህን?

ዛሬ አንዳንድ ሰዎች «ሰሜት ቀስቃሽ» ስጦታዎችን ወደ ማጉላቱ አዝማሚያ ላይ ናቸው። አንዳንድ አማኞች ስጦታዎቻቸው ለሕዝብ ዓይን የሚያበቁአቸው ስላይደሉ ጥፋተኝነት ይሰማቸዋል። ጳውሎስ በዚህ አንቀጽ የተቃወመውና ውድቅ ያደረገው እንዲህ ዓይነቱን አመለካከት ነው። ልዩነት የበታችነትን አያመለክትም። እንዲህ ከሆነ ሉዓላዊው ጌታ ስጦታዎችን በሰጠ ጊዜ ስሕተት ሠራ ብለን ልናምን ነውን?

ብልቶች አንዳቸው በሌላቸው ላይ መደገፋቸውን ሲያውቁት አንድነትን ያጠነክራሉ (12:21-26)። በአካል ውስጥ የሚታይ ልዩነት የእግዚአብሔር ጥበብ ማስረጃ ነው። እያንዳንዱ ብልት ሌላውን ይፈልጋል፤ የትኛውም ብልት ነፃ መሆን አይችልም። የሰው አካል አንዱ ክፍል ነፃ በሚሆንበት ጊዜ፤ ለበሽታ እና ለሞትም እንኳ የሚዳርግ ከባድ ችግር ይፈጠራል። በጤናማ ሰብአዊ አካል፤ ቀውስ በሚፈጠርበት ጊዜ ልዩ ልዩ ብልቶች እርስ በርስ ይተባበራሉ! ደግሞም አንዱ ሌላውን ይተካል። የአካል የትኛውም ክፍል ለሌላው ክፍል፤ «አታስፈልገኝም!» በሚልበት ጊዜ መዳከም እና መሞት እንዲሁም ለመላው አካል ችግር መፍጠር ይጀመራል።

አንድ ዝነኛ ሰባኪ በአገልጋዮች ስብሰባ ላይ ይናገር ነበር። ተሳታፊዎቹን ከስብሰባው በፊት ና በኋላ ጊዜ በመውሰድ ሰላምታ ይሰጣቸውና ያነጋግራቸው ነበር። አንዱ ተሳታፊ፤ «ዳግመኛ ከቶ ለማታየው ለዚህ ቡድን ለምን ጊዜ በመውሰድ ትቸገራለህ?» ብሎ ጠየቀው። ይህ ዓለም ያደነቀው ሰባኪ ፈገግታ እያሳየ እንዲህ አለ፤ «ደግ፡ ባለሁበት ያለሁት እኮ በእነርሱ ምክንያት ነው! በክፍታ ሕይወቴ ባልፈልጋቸው፤ በዝቅታ ሕይወቴ እፈልጋቸው ይሆናል!» የትኛውም ክርስቲያን አገልጋይ ለሌላው አገልጋይ፤ «የእኔ አገልግሎት ያለአንተ ሊከናወን ይችላል!» ብሎ መናገር አይችልም።

ጳውሎስ ከቁጥር 23-24 ባለው የሚያመለክተው ድብቅ ለሆኑ አካል ክፍሎች ሳይሆን አይቀርም። እንዲህ ከሆነ ደግሞ፤ «ከብር እናለብሳቸዋለን» የሚለው የሚያመለክተው የተዋቡ ልብሶችን ስለ መጠቀም ነው። የበለጠ ውብ የሆኑ የአካል ክፍሎች የተለየ እርዳታ አያስፈልጋቸውም።

የእግዚአብሔር ፍላጎት በቤተ ክርስቲያን ክፍፍል እንዳይኖር ነው። ብልቶች እርስ በርስ የሚፎካከሩ ከሆነ ልዩነት ወደ መፈራረስ ያመራል። ብልቶች አንዳቸው ለሌላቸው ከብካቤ የሚያደርጉት እንዴት

ነው? እያንዳንዱ በእግዚአብሔር ፈቃድ በመሥራት እና ሌሎች ብልቶች እንዲሠሩ በማገዝ ነው። አንዱ ብልት ቢሠቃይ ሁሉም ብልቶች ይነካሉ። አንዱ ብልት ጤናማ ከሆነ፣ ሌሎች እንዲጠናከሩ ይረዳል።

የብልቶች ልዩነት እግዚአብሔር በአካሉ ላይ ያለውን ፈቃዱን ከፍጻሜ ያደርሳል (12:27-31)። ስጦታዎቹንና የአገልግሎት ኃላፊነቶችን የሚሰጠው እግዚአብሔር ነው። እርሱ ለመላው ቤተ ክርስቲያን ብቻ ሳይሆን፣ ለእያንዳንዱ አጥቢያ ጉባኤም ፍጹም የሆነ ዕቅድ አለው። በአዲስ ኪዳን ያሉት እያንዳንዱ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ሁሉም ስጦታዎች ይኖሩታል ብለን ለማመን ምክንያት የለንም። በቆሮንቶስ የነበረች ቤተ ክርስቲያን በልዩ ሁኔታ በስጦታዎች የበለጸገች ነበረች (1:4-7፤ 2ኛ ቆሮ. 8:7)። ይሁንና፣ እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ ጉባኤ በሚፈልግበት ወቅት የሚያስፈልጉትን ስጦታዎች ይሰጣል።

በዚህ አንቀጽ፣ ጳውሎስ አንዳንዶቹን ከሌሎች የበለጠ ተፈላጊ የሚያደርግ «የቅደም ተከተል ዝርዝር» ለስጦታዎቹ መኖሩን ያሳያል። ነገር ግን ይህ እውነት-እያንዳንዱ ስጦታ እና እያንዳንዱ አማኝ አስፈላጊ ነው ተብሎ ቀደም ሲል የተነገረውን አይቃረንም። አለመኖራቸው በመጠኑም ቢሆን ሰንካላ ቢያደርገንም፣ በሰብአዊ አካል አንዳንድ ክፍሎች ጎድለውም በሕይወት መቀጠል ይቻላል።

ሐዋርያትና ነቢያት፣ በእርግጥ የምሥረታ አገልግሎት (ኤፌ. 2:20) ስለነበራቸው በመጀመሪያው እይታ ላይ ነበሩ። አስተማሪዎች፣ አማኞችን በእምነት እንዲመሠረቱ ለመርዳት ነበር ያስፈልጉት። ሌሎችም ስጦታዎች እያንዳንዱን አማኝና ቤተ ክርስቲያን ለማነጽ እንዲረዱ ከጊዜ ወደ ጊዜ የተጨመሩ ናቸው።

ከቁጥር 29-30 ያለው የግሪኩ አገባብ ለእነዚህ ጥያቄዎች ለእያንዳንዳቸው «አይደለም» የሚል ምላሽን የሚፈልግ ነው። ሁሉንም መንፈሳዊ ስጦታዎች የሚያካብት ማንም ግለሰብ አማኝ የለም። እያንዳንዱ አማኝ በጌታ ለእርሱ የተመደበለት/የተመደቡለት እና ተፈላጊ የሆነ/የሆኑ ስጦታ/ስጦታዎች ይኖሩታል።

በቁጥር 31 የሚበልጠውን ተብሎ የተተረጎመው «ከፍተኛውን» ማለት ነው። አንዳንድ የመንፈሳዊ ስጦታዎች ከሌሎች የበለጠ ተፈላጊነት ስላላቸው አማኞች እነዚህን መሻታቸው ተገቢ ነው (14:1)። ጳውሎስ ለትንቢት ከፍተኛ ዋጋ ሲሰጥ ቆሮንቶሳውያን ግን ልሳኖችን አስበልጠው ይመለከቱ ነበር። ጳውሎስ ልሳኖችን ያስቀመጠው በዝርዝሩ መጨረሻ ላይ ነበር።

አንድነትና ልዩነት ከብስለት ጋር መጣጣም አለባቸው፤ ብስለት ደግሞ ከፍቅር ጋር አብሮ የሚመጣ ነው። መንፈሳዊ ስጦታዎችንና ከመንፈስ ስጦታዎችን መቀበል ብቻ በቂ አይደለም። ለእርስ በርሳችን ስጦታዎቹን በምንጠቀምበት ወቅት የመንፈስ ጸጋዎች ያስፈልጉናል።

ብስለት፡- የመንፈስ ጸጋዎች (1ኛ ቆሮ. 13:1-13)

የጋሊቨር ጉዞዎች በተሰኘው መጽሐፍ፡ «እንድንጣላ የሚያደርገን በቂ ሃይማኖት አለን፤ ነገር ግን እርስ በርስ እንድንዋደድ የሚያደርገን ሃይማኖት ይጎድለናል» ያለው አሽሟጣጩ ደራሲ ዮናታን ስዊፍት ነበር። መንፈሳዊ ስጦታዎች፡ የቱን ያህል የሚያስደስቱና አስደናቂ ቢሆኑም በፍቅር አገልግሎት ላይ እስካልዋሉ ድረስ ፋይዳ-ቢስ፤ እንዲያውም አጥፊ ናቸው። በሦስቱም የጳውሎስ «የአካል» ምንባቦች፡ ትኩረት የተሰጠው ለፍቅር ነው። በክርስቲያን ሕይወት የብስለት ዐቢይ ማረጋገጫ ለእግዚአብሔር፤ ለእግዚአብሔር ሕዝብ እና ለጠፉት ነፍሳት እየጎለበተ የሚሄድ ፍቅር መኖር ነው። ፍቅር የክርስቶስ አካል «ሥርዓተ ዑደት» ነው መባሉ ትክክለኛ አነጋገር ነው።

እንደ 1ኛ ቆሮንቶስ 13 በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ለተሳሳተ ትርጉም እና ተዛምዶ ይበልጥ የተዳረጉ ምዕራፎች ቢኖሩ ጥቂት ናቸው። ይህ ክፍል ከዐውዱ ከተፋታ፡ «የፍቅር ዜማ» ወይም ስለ ክርስቲያናዊ ወንድማማችነት የቀረበ ስሜት ቀስቃሽ ስብከት ነው የሚሆነው። ጳውሎስ ስለ ልሳኖች ስጦታ ተገቢ ያልሆነ አጠቃቀም፤ ስለ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ክፍፍል፤ ስለ ሌሎች ስጦታ መቅናት፤ ስለ ራስ ወዳድነት (ክሱን አስታወስህ?)፤ በማኅበር ስብስባዎች የእርስ በርስ ትዕግሥት ስለመጥፋት እና ጌታን ስለሚያዋርድ ባሕርይ የጻፈው የቆሮንቶሳውያንን ችግር ለማስተካከል መሆኑን ብዙዎች ማየት ይሳናቸዋል።

መንፈሳዊ ስጦታዎችን በጥበብ መጠቀም የሚቻልበት ብቸኛው መንገድ ክርስቲያኖች ከውስጣቸው በፍቅር ሲነሣሡ ነው። ጳውሎስ ፍቅር በአገልግሎት ለምን ተፈላጊ እንደሆነ የሚያሳዩ ሦስት የክርስቲያናዊ ፍቅር ባሕርያትን ገለጸ።

ፍቅር አበልጸጊ ነው (13:1-3)። ጳውሎስ አምስት መንፈሳዊ ስጦታዎችን ይጠራል። ልሳኖች፤ ትንቢት፤ እውቀት፤ እምነት እና መስጠት (መሥዋዕት) ናቸው። ያለ ፍቅር እነዚህን ነገሮች መለማመድ ከንቱ መሆኑን አመለከተ። ፍቅር የሌለበት ልሳን የጦፈ ጩኸት ብቻ ነው! አንድን ስጦታ የሚያበለጽገው እና ዋጋ የሚያሰጠው ፍቅር ነው። ፍቅር የሌለበት አገልግሎት አገልጋዩንም ሆነ በአገልግሎቱ የተሳቡትን

ያራከሳል፤ ነገር ግን ፍቅር ያለበት አገልግሎት መላውን ቤተ ክርስቲያን ያለማል። «እውነትን በፍቅር እየያዝን» (ኤፌ. 4:15)።

ክርስቲያኖች «እርስ በርሳችሁ ልትዋደዱ ከእግዚአብሔር ተምራችኋልና» (1ኛ ተሰ. 4:9) የተባለላቸው ናቸው። እግዚአብሔር አብ ልጁን በመላክ ማፍቀርን አስተማረን (1ኛ ዮሐ. 4:19)፤ እግዚአብሔር ወልድ ደግሞ ሕይወቱን በመስጠት እና እርስ በርስ እንድንዋደድ በማዘዝ ማፍቀርን አስተማረን (ዮሐ. 13:34-35)። መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ፍቅር በውስጣችን በማፍሰስ (ሮሜ 5:5) እርስ በርስ እንድንዋደድ ያስተምረናል። በእምነት ትምህርት ቤት ከሁሉም በላይ ሁኔታ ተፈላጊው ትምህርት እርስ በርስ መዋደድ ነው። ፍቅር የሚነካውን ሁሉ ያበልጽጋል።

ፍቅር ያንጻል (13:4-7)። «እውቀት ያስታብያል፤ ፍቅርን ግን ያንጻል [ይገነባል]» (8:1)። የመንፈሳዊ ስጦታዎች ዓላማ የቤተ ክርስቲያን መታነጽ ነው (12:7፤ 14:3፤ 5:12፤ 17:26)። ይህ ማለት ስለ ራሳችን ሳይሆን፤ ነገር ግን ስለ ሌሎች ማሰብ አለብን ማለት ነው፤ ይህ ደግሞ ፍቅርን ይጠይቃል።

ቆሮንቶሳውያን በማኅበር ስብሰባዎች ላይ ትዕግሥት አልነበራቸውም (14:29-32)፤ ነገር ግን ፍቅር ቢኖራቸው በታገሡ ነበር። በእርስ በርሳቸው ስጦታዎች ይቀናኑ ነበር፤ ፍቅር ቢኖራቸውማ ኖሮ ቅናትን ባስወገደላቸው ነበር። በትዕቢት «የተነፋ» ነበሩ (4:6፤ 18-19፤ 5:2)፤ ፍቅር ግን ትዕቢትን እና በራስ መመጸደቅን አስወግዶ የሌሎችን እድገት መፈለግን ይተካበታል። «በወንድማማች መዋደድ እርስ በርሳችሁ ተከባበሩ» (ሮሜ 12:10)።

ቆሮንቶሳውያን በ«ፍቅር ግብዣ» እና በጌታ ማዕድ ላይ የሚያሳዩት ጠባይ በጣም ተገቢ ያልሆነ ነበር። የእውነተኛ ፍቅርን ትርጉም አውቀውት ቢሆን ኖሮ ጌታን በሚያስደስት መንገድ ራሳቸውን ባስኬዱ ነበር። እርስ በርስ በፍርድ ቤት ይካሰሱ ነበር፤ ፍቅር ግን «የራሱንም አይፈልግም፤ አይበላጭም፤ በደልን አይቆጥርም» (ቁ. 5)። በደልን አይቆጥርም የሚለው ሐረግ «የጥፋትን መዝገብ አያስቀምጥም» ማለት ነው። ሌሎች ፈጽመውብኛል ያላቸውን ጥፋቶች በማስታወሻ ደብተሩ ላይ በዝርዝር ያስፈረ አንድ ክርስቲያን ተብዬ ሰው ካጋጠሙኝ ምስኪን ሰዎች አንዱ ነው። ይቅርታ ማለት መዝገብን ንጹሕ ማድረግና በሰዎች ላይ ፈጽሞ ነገርን አለመያዝ ነው (ኤፌ. 4:26፤ 32)።

ፍቅር በዓመፅ ደስ አይለውም፤ እንዲህም ሆኖ ቆሮንቶሳውያን በቤተ ክርስቲያናቸው ስላለው ኃጢአት ገና ይመጸደቁ ነበር (ምዕ. 5)።

«ፍቅር የኃጢአትን ብዛት ይሸፍናልና» (1ኛ ጴጥ. 4:8)። እንደ ኖሳ ልጆች የሌሎችን ኃጢአት ለመሸፈን መፈለግ እና ከዚያም ነገሮችን እንዲያስተካክሉ መርዳት አለብን (ዘፍ. 9:20-23)።

ከቁጥር 4-7 ያለውን በጥንቃቄ አንብብና በገላትያ 5:22 -23 ከተዘረዘረው ጋር አነጻጽር። በዚያ ፍሬ ውስጥ ሁሉም የፍቅር ባሕርያት እንደሚታዩ ትመለከታለህ። ለዚህ ነው ፍቅር የሚያንጸው፤ የመንፈስን ኃይል በሕይወታችንና በየቤተ ክርስቲያናችን የሚያፈስሰው።

ፍቅር ይጸናል (13:8-13)። ትንቢት፣ እውቀት እና ልሳኖች ዘላቂ ስጦታዎች አልነበሩም። (እውቀት «ትምህርት» ማለት ሳይሆን ለአእምሮ ቅጽበታዊ የመንፈሳዊ እውነት መስጠት ነው።) እነዚህ ሦስቱ ስጦታዎች አንድ ላይ የሚሄዱ ነበሩ። እግዚአብሔር ለነቢዩ እውቀትን ይሰጣል፤ እርሱም መልእክቱን በልሳን ያቀርባል። ከዚያም ተርጓሚ (አንዳንዴ ነቢዩ ራሱ) መልእክቱን ይገልጽ ነበር። ቆሮንቶሳውያን ያከብሩአቸው የነበሩት ስጦታዎች እነዚህ፣ በተለይም ልሳን ነበሩ።

እነዚህ ስጦታዎች ይጠፋሉ ደግሞም ያቆማሉ፤ ነገር ግን «እግዚአብሔር ፍቅር» ስለሆነ ፍቅር ለዘላለም ይኖራል (1ኛ ዮሐ. 4:8፣16)። ቆሮንቶሳውያን አንድ ቀን በሚጠፉ አሻንጉሊት እንደሚጫወቱ ልጆች ነበሩ። ልጅን እንደ ልጅ እንዲያስብ፣ እንዲገነዘብ እና እንዲናገር ትጠብቀዋለህ፤ ደግሞም በተጨማሪ እንዲያድግ እና እንደ አዋቂ ማሰብና መናገር እንዲጀምርም ትጠብቀዋለህ። «የልጅነት ነገሮችን የሚጥልበት ቀን ይመጣል» (ቁ. 11)።

በአዲስ ኪዳን (በዚያን ጊዜ ባልተጠናቀቀው) ሙሉ የሆነ መገለጥ አለ፤ ነገር ግን ስለ እርሱ ያለን ግንዛቤ ከፊል ነው። (ከዚህ በተለየ የምታስብ ከሆነ 8:1-3 ከልስ።) ለመላው ቤተ ክርስቲያን (ኤፌ. 4:11-16) እና ለግለሰብ አማኝ (14:20፤ 2ኛ ጴጥ. 3:18) የእድገት ሂደት አለ። ኢየሱስ እስኪመለስ ሙሉ ለሙሉ ፍጹም አንሆንም፤ ነገር ግን አሁን እያደግንና እየበሰልን ልንገኝ ይገባል። ልጆች ለጊዜያዊው ነገር ሲኖሩ አዋቂዎች ግን ለዘላቂው ነገር ይኖራሉ። ፍቅር ጽኑ ነው፣ የሚያፈራው ፍሬም ይጸናል።

ምንም እንኳ «እምነት የሚታይ ተስፋም የሚፈጸም ቢሆኑም» እነዚህ ሦስቱ የክርስቲያን ጾጋዎች እንደሚጸኑ ልብ በል። ከእነዚህ ጾጋዎች የሚበልጠው ፍቅር ነው፤ ምክንያቱም አንድን ሰው በምትወድድበት ጊዜ፣ ታምነዋለህ ደግሞም ሁልጊዜ አዳዲስ ተስፋዎችን ትጠባበቃለህ። እምነት፣ ተስፋ እና ፍቅር አብረው

ይሄዳሉ፤ ነገር ግን እምነትን እና ተስፋን በኃይል የሚሞላው ፍቅር ነው።

የሚያሳዝነው፥ ዛሬ በመንፈስ ቅዱስ ላይ ከሚደረጉት አጽንኦቶች አንዳንዱ የተቀደሰ አይደለም (ምክንያቱም መጽሐፍ ቅዱስን ቸል ስላለ)፤ ደግሞም መንፈሳዊም አይደለም (ምክንያቱም ቀስቃሽነቱ ለሥጋዊ ተፈጥሮ ስለሆነ)። ለሌሎች አማኞች ምን ዓይነት ስጦታዎችን ማግኘት እንዳለባቸው ወይም እንዴት እንደሚያገኙ መንገር የለብንም። ይህ በሉዓላዊው አምላክ እጅ ያለ ጉዳይ ነው። ስጦታዎችን መናቅ የለብንም፤ በሌላ በኩል የመንፈስ ጸጋዎችንም ቸል ማለት አይገባንም። በዝውውር አገልግሎቱ፥ ለስጦታዎች ከፍተኛ ጉጉት ለነበራቸው፥ ነገር ግን ለጸጋዎች ደንታ በማይሰጡ ሰዎች የተፈጠሩ አያሌ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ችግሮች ገጥመውኛል።

አንድነት-ልዩነት-ብስለት፤ ብስለት ደግሞ በፍቅር የሚገኝ ነው።

ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች አጠቃቀም ... ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 14

ጳውሎስ ስለ መንፈስ ስጦታ፡ ስለ መንፈስ ስጦታዎች እና ስለ ጸጋ ስጦታዎች አውስቶአል። አሁን ደግሞ በማኅበር የአምልኮ ስብሰባዎች መንፈስን ስለ መግዛት በማውሳት ይህን ክፍል አጠቃለለ። አንዳንድ ቆሮንቶሳውያን ስጦታዎቻቸውን በሚጠቀሙበት ጊዜ ራሳቸውን መቆጣጠር የተሳናቸው ይመስላል፤ በመሆኑም ጳውሎስ የቤተ ክርስቲያን የማኅበር ስብሰባዎች ሊገዙበት የሚገቡ መሠረታዊ መርሆችን አስቀመጠላቸው። እነዚህም ሦስት ናቸው-ማነጽ፡ ማስተዋል እና ሥርዓት።

ማነጽ (1ኛ ቆሮ. 14:1-5፥ 26)

ይህ ጳውሎስ ከሕንጻ ጥበብ (አርክቴክቸር) የተዋሰው እና ከሚወዳቸው ቃላት አንዱ የሆነ ነው። ማነጽ ማለት «መገንባት» ማለት ነው። ይህ ጽንሰ አሳብ ቤተ ክርስቲያን እንደ «አካል» ከምትገለጽበት ምሳሌ የራቀ አይደለም። ዛሬም እንኳ ቢሆን ስለ አካል ገንቢ እንቅስቃሴዎች እንነጋገራለን። እዚህ ላይ የምሳሌዎችን መደራረብ እንመለከታለን፤ ምክንያቱም የክርስቶስ አካል የሕያው እግዚአብሔር ቤተ መቅደስም ነው። ማነጽ የሚለውን ቃል ጳውሎስ መጠቀሙ የብልህነት አካሄድ ነበር።

ቤተ ክርስቲያንን ችላ ብሎ ራስን ማነጽ ቆሮንቶሳውያን ተያይዘውት የነበረው ስሕተት ነው። ራሳቸውን እንጂ አማኝ ወገኖቻቸውን ለማነጽ አልፈቀዱም። ይህ አቋማቸው በእርግጥ የጎዳው ሌሎችን ክርስቲያኖች ብቻ ሳይሆን ራሳቸውን አድራጊዎቹንም ጭምር ነበር። ለነገሩ ሁላችንም የአንድ አካል ብልቶች ከሆንን፤ ከሌሎች ብልቶች ጋር የሚኖረን ግንኙነት በመጨረሻ እኛንም በግል ይነካል። «ዓይን ለእጅ አታስፈልገኝም ሊል አይችልም» (12:21)። የአካል አንድ ብልት የደከመ ወይም የታመመ ከሆነ ሁኔታው ሌሎችንም ብልቶች ይነካል።

ቤተ ክርስቲያን ትንቢትን በመናቅ ትኩረቷን በልሳኖች ላይ ማድረግን ጳውሎስ ደረሰበት። የአዲስ ኪዳንን ነቢይ መጻሕፍትን የሚናገር ሰው አድርገን ማሰብ የለብንም፤ የብሉይ ኪዳን ነቢያትም

እንኳ ቢሆኑ ያደረጉት ከዚህ ያለፈ ነበር። ነቢያት የእግዚአብሔርን መልእክት በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ከመቅጽበት ተቀብለው፤ ሁልጊዜም ባይሆን ብዙ ጊዜ በልሳኖች ለቤተ ክርስቲያን ያስተላልፉ ነበር። ትንቢት ከዘመናችን «ስብከት» ጋር አንድ አልነበረም፤ ምክንያቱም የዛሬዎቹ ሰባኪያን መጽሐፍ ቅዱስን በማጥናት መልእክቶቻቸውን የሚያዘጋጁ ናቸው። ማንም ሰባኪ ዛሬ ተነሥቶ ከእግዚአብሔር ቅጽበታዊ መሞላትን ተቀበልሁ ማለት አይገባውም።

ጳውሎስ በልሳኖች ከሚናገር ትንቢትን የሚናገር እንደሚበልጥ ሁለቱን ስጦታዎች በማነጻጸር ያብራራል።

ትንቢት ለሰዎች፤ ልሳኖች ደግሞ ለእግዚአብሔር ይናገራሉ (14:1-3)። የጳውሎስ ምክር «ለመንፈሳዊ ስጦታዎች የምትጓጉ ከሆነ፤ ቢያንስ የሚበልጡትን ስጦታዎች ፈልጉ» የሚል ነበር። ትንቢት ቤተ ክርስቲያንን ለለሚያንጽ የበለጠ (የላቀ) ነበር። ሁሉም ሰው የሚፈልገውን - መበረታቻንና መጽናኛን ለአድማጮቹ ይሰጥ ነበር።

ተርጓሚዎቻችን በቁጥር 2 ላይ ማንም የማያስተውለውን የሚለውን ማስገባታቸው የሚያሳዝን ነው፤ ምክንያቱም አዲስ ኪዳን «የማይታወቅ ልሳን» ብሎ ነገር አያውቅም። ከቤተ ክርስቲያን ጅማሬ አንሥቶ ልሳኖች የሚታወቁ፤ አድማጮቹ የሚያውቁአቸው ነበሩ (የሐዋ. 2:4፤ 6:8፤ 11)። ልሳኑ ለተናጋሪው ና ለአድማጮቹ ያልታወቀ ቢሆንም፤ ነገር ግን በዓለም ውስጥ ያልታወቀ አልነበረም (14:10-11:21)።

ሰዎች ልሳኖች ለጠፉት ወንጌልን ለመስበክ ይጠቅማሉ ብለው ማሰባቸው አሳዛኝ ነገር ነው። እውነቱ ግን የዚህ ተቃራኒ ነበር። ጳውሎስ የሰጋው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከመጠን ያለፈ የልሳኖች ንግግር እንዳይኖር ነበር። ምክንያቱም ያልዳኑ ሰዎች ክርስቲያኖች እብዶች ናቸው! (14:23) ብለው ወደ ማመን እንዳይገፉ ነበር። በጴንጤቆስጤ ቀን፤ አማኞች «የእግዚአብሔርን ድንቅ ሥራ» ያከበሩ ቢሆንም ጴጥሮስ ግን ወንጌልን የሰበከው ሁሉም አድማጮች በሚሰሙት በአራማይክ ቋንቋ ነበር።

በልሳን የሚናገር አማኝ በውዳሴ እና በአምልኮ ለእግዚአብሔር ይናገራል፤ ነገር ግን ትንቢት የሚናገር አማኝ ቃሉን ለቤተ ክርስቲያን ያካፍላል፤ የሚሰሙትንም ይደግፋቸዋል። ይህ ደግሞ ወደ ሁለተኛው ንጽጽር ይመራል።

ትንቢት ቤተ ክርስቲያንን ያንጸል፤ ልሳን ተናጋሪውን ብቻ ያንጸል (14:4-5)። ጳውሎስ ልሳን ለተናጋሪው ያለውን ዋጋ አልካደም። ነገር

ግን እርሱ ከፍተኛ ዋጋ የሰጠው ለቤተ ክርስቲያን መታነጽ ነው። «በልሳኖች ከሚናገር ትንቢትን የሚናገር ይበልጣል» (ቁ. 5)። ልሳኖቹ እስካልተተረጎሙ (12:10÷30)፥ መልእክቱ ለቤተ ክርስቲያን ምንም አይጠቅምም። ጳውሎስ የልሳኖች ስጦታ ተግባራዊ ከመሆኑ አስቀድሞ ተርጓሚ መኖር እንዳለበት ያመለክታል (14:28)።

የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምእመናን በአገልግሎት ወቅት መጽሐፍ ቅዱሳቸውን በጭናቸው ላይ አድርገው ይከታተሉ የነበረ እንዳይመስልህ። ምክንያቱም አዲስ ኪዳን ገና በመጻፍ ላይ ነበር፤ የብሉይ ኪዳን ጥቅሎችም ደግሞ ውድ ስለነበሩ በአብዛኛዎቹ አማኞች እጅ አልገቡም። በመሆኑም እግዚአብሔር ለሕዝቡ በቀጥታ በነቢያት በኩል ይናገር ነበር፤ መልእክቱም አንዳንዴ በልሳኖች ይሰጥ ነበር። ሦስቱም የእውቀት፥ የትንቢትና የልሳኖች ስጦታዎች እውነትን ለሕዝቡ ለማድረስ በጋራ ይሠሩ ነበር (13:1-2፥ 8-11)።

ጳውሎስ የዶክትሪን ትምህርት ለቤተ ክርስቲያን አስፈላጊ ስለመሆኑ አጽንኦት ሰጠ። አምልኮአችን በእውነት ላይ መመሥረት አለበት፤ አለበለዚያ መነሻው የማይታወቅ ጭፍን ስሜታዊነት ብቻ ሆኖ ይቀራል። ክርስቲያኖች የሚያምኑትን እና ለምንስ እንደሚያምኑት ማወቅ ያስፈልጋቸዋል። ነቢይ እውነትን ከቤተ ክርስቲያን ጋር አብሮ በመካፈል ያንጸታል። በልሳኖች የሚናገር ሰው (ተርጓሚ ከሌለ) እግዚአብሔርን በማምለክ ይደሰታል፤ ነገር ግን ቤተ ክርስቲያንን አያንጸትም።

በራሴ አገልግሎት፥ በበርካታ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አገልግሎቶች ና ኮንፈረንሶች መልእክት አካፍቶአለሁ። እናም ሁልጊዜ መጽሐፍ ቅዱሳዊውን እውነት ለሕዝቡ ለመናገር ጥረት አድርጌአለሁ። ታዲያ አንዳንድ ጊዜ ዝማሬው ሳያንጽ ሲቀር ሌላ ጊዜ ደግሞ የእግዚአብሔርን ቃል ኃይል ባለው ሁኔታ ሲያስተላልፍ ተመልክቼአለሁ። ሁላችንም እንደ አገልጋዮች ለመዝናኛ ሳይሆን ለእነጻ በምናልምበት ጊዜ፥ እግዚአብሔር ሲባርክ ሕዝቡም ረድኤት ሲያገኝ እናያለን። የማያንጽ አገልግሎት የቱንም ያህል «መንፈሳዊ» ቢመስልም ያፈራርሳል። የእግዚአብሔርን ቃል ለእያንዳንዱ ግለሰብ ሕይወት ስናብራራ እና ስናዛምድ፥ ያኔ የማነጽ አገልግሎት አለን ማለት ነው።

አስተውሎት (1ኛ ቆሮ. 14:6-25)

ጳውሎስ በዚህ ክፍል ማስተዋል የሚለውን ቃል ስምንት ጊዜ ተጠቅሞአል። አንድ አገልጋይ ለሕዝቡ መረጃን ማስፈሩ ብቻ በቂ አይሆንም፤ እንዲጠቅማቸው ካስፈለገ መቀበል አለባቸው። ፍሬን

የሚያፈራው ዘር በመልካም አፈር ተቀባይነትን ያገኘው ነው። ይህ ማለት ለእግዚአብሔር ቃል አስተውሎት ሊኖር ይገባል ማለት ነው (ማቴ. 13:23)። አንዱ አማኝ መታነጽ ከፈለገ ቃሉን ለመቀበል ልቡን ማዘጋጀት አለበት (1ኛ ተሰ. 2:13)። የሚያደምጥ ሁሉ ይሰማል ማለት አይደለም።

ታዋቂው የጉባኤ አገልጋይ፣ ዶክተር ዮሴፍ ፓርክር፣ በአንድ ታላቅ ስብሰባ ሰብከው ካበቁ በኋላ፣ አንድ ሰው ቀርቦ በስብከቱ ውስጥ ስላነሡት አነስተኛ ነጥብ ሂስ አቀረበባቸው። ፓርክር በትዕግሥት የሰውየውን ሂስ ሰምተው ሲጨርሱ፣ «ከመልእክቱ ሌላ ያገኘኸውስ፣ የለም?» አሉና ጠየቁት። ይህ አባባል ሂስኛውን ሰው ቅስመን ስለሰበረው ምንም ሳይናገር ወደ ጉባኤው ተመልሶ ሄደ። ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔር ቃል እኛን እንዲፈርደን ከመፍቀድ ይልቅ ስብከቱን ለመፍረድ እንቸኩላለን።

ምሳሌ (14:6-11)። የሚያንጽ መንፈሳዊ አገልግሎት እንዲኖር ከተፈለገ አስተውሎት መኖር እንዳለበት ለማመልከት ጳውሎስ ሦስት ቀላል ምሳሌዎችን ተጠቀመ። እነዚህም የሙዚቃ መሣሪያዎች፣ ለጦርነት የሚነፋ የመለከት ጥሪ እና ዕለታዊ የእርስ በርስ ንግግር ናቸው።

የሙዚቃ መሣሪያ ግልጽ እና የተለየ ድምፅ ካልሰጠ፣ ሙዚቃውን ማንም ሊያውቅ አይችልም። አንድ መሣሪያ ተጫዋች መሣሪያው በመበላሸቱ ወይም በደንብ ባለመቃኘቱ ትክክለኛውን የዜማ ለዛ ማሰማት ሲላነው ምን እንደሚሰማው ሁሉም ሰው ያውቀዋል። ትልልቅ የቧንቧ አርጋኖች ዘወትር ሰርቪስ መደረግ አለባቸው፤ አለበለዚያ መቃው በትክክል መሥራት ይላነዋል። አንድ ምሽት በአንድ ቤተ ክርስቲያን የነበረውን አገልግሎት ተካፍቶ ነበር። በአካባቢው አየር ለውጥ የተነሣ የኦርጋኑ ቃና ቀስ በቀስ እየተለወጠ ሲሄድ አስተዋልሁ። አገልግሎቱ ሊያበቃ አካባቢ ለውጡ ከፍተኛ ደረጃ ላይ በመድረሱ ኦርጋኑ እና ፒያኖው ከነጭራሹ መጣጣም አቃታቸው።

መለከተኛው (መለከት ነፊው) «አፈግፍግ!» ወይም «ገሥግሥ!» የሚሉ ጥሪዎችን ስለማስተላለፉ እርግጠኛ ካልሆነና ወታደሮችም እርግጠኞች ካልሆኑ በስተቀር የሚያደርጉትን አያውቁም። በእንዲህ ዓይነት ሁኔታ ግማሾቹ ወደ ፊት ግማሾቹ ወደ ኋላ ነው የሚሮጡት። የሚስተዋል መሆን እንዲችል ጥሪው ግልጽ መሆን አለበት።

ይህ ነጥብ በዕለታዊ ንግግር ውስጥም የሚሠራ እውነት ነው። ባለቤቴና እኔ ታላቋን ብሪታኒያን የጎበኘንበት የመጀመሪያ ጊዜ ትዝ

ይለኛል። በወቅቱ ብዙ የተለያዩ ቀበሌኛ ቋንቋዎች ገጥመውን ነበር። በሎንዶን አንድ በጣም ተግባቢ የሆነ ሰው አግኝተን አቅጣጫ ጠየቅነው። እውነቱን ለመናገር ምን እንዳለ የሰማነው በጣም ጥቂቱን ነበር። (ምናልባት እርሱም እኛን ለመረዳት ሳይቸገር አልቀረም!)

ጳውሎስ ስለ ልሳኖች በጸፈ ጊዜ፤ ስለታወቁ ቋንቋዎች እንጂ ስለ «ሰማያዊ» ቋንቋዎች ላለማመልከቱ ቁጥር 10 ጥሩ ማሳመኛ ምክንያት ይሰጠናል። እያንዳንዱ ቋንቋ ልዩ እና የራሱ ትርጉም ያለው ነው። አንዱ ተናጋሪ የቱንም ያህል ትሑት ይሁን ቋንቋውን ካልተረዳሁለት፤ ከእኔ ጋር ልንግባባ አንችልም። ለግሪኮች ባርቤሪያን (ጨካኝ መሐይም ሰው) ማለት በማሳበራዊ ወይም በብሔራዊ ደረጃ ዝቅተኛው ሰው ማለት ነበር። እንዲያውም፤ ግሪክ ያልነበሩ ሁሉ ባርቤሪያን ተደርገው ይቆጠሩ ነበር።

ሙዚቀኛው፤ መለከተኛው፤ እና የዕለት ተዕለት ተናጋሪው መልእክቶቻቸው ለሰሟው ትርጉም በሚሰጥ መንገድ ካልተላለፉ አስተውሎትን ሊያገኙ አይችሉም። የአስተውሎትን መርህ በምሳሌ ካሳየ በኋላ፤ ጳውሎስ ከሦስት የተለያዩ ሰዎች ጋር ያዛምደዋል።

ተዛምዶ (14:12-25)። ጳውሎስ በመጀመሪያ የአስተውሎትን መርህ ለተናጋሪው ለራሱ አዛመደው (ቁ. 12-15)። የሆነ ዓይነት ግላዊ «መንፈሳዊ ደስታን» ከመለማመድ ይልቅ ለቤተ ክርስቲያን በረከት መሆን እንደሚችል ጳውሎስ ቆሮንቶሳውያንን እንደገና አሳስባቸው። አማኝ በልሳን ሲናገር፤ መንፈሱ (ውስጣዊ ሰውነቱ) የልምምዱ ተካፋይ ቢሆንም፤ አእምሮው ግን የልምምዱ ተካፋይ አይደለም። «በመንፈስ» መጸለይ ወይም መዘመር ስሕተት አይደለም፤ ነገር ግን አእምሮንም በመጨመር የምትጸልየውንም ሆነ የምትዘምረውን ማስተዋሉ ይቻላል። (ከቁጥር 14-15 ባለው ክፍል መንፈስ ተብሎ የተጠቀሰው ቃል መንፈስ ቅዱስ ማለት ሳይሆን በ 2:11 ላይ እንዳለው ውስጣዊው ሰው ማለት መሆኑን ልብ በል። ተናጋሪው እንዲታነጽበት ከተፈለገ፤ የሚናገረውን ማስተዋል አለበት።

ታዲያ ተናጋሪው ምን ማድረግ ይገባዋል? መልእክቱ እንዲተረጎምለት እግዚአብሔርን መጠየቅ አለበት። ጳውሎስ እዚህ ላይ እውነት አድርጎ የወሰደው ተርጓሚ እንደሚገኝ (ቁ. 27-28) ወይም ተናጋሪው ራሱ የመተርጎም ስጦታ እንደሚኖረው ነው። በእርግጥ ይህ ሁሉ ሐተታ እንደገና አጽንኦት የሚሰጠው ትንቢት ከልሳኖች በላይ መሆኑን ነው። ትንቢት ትርጉም ስለማያስፈልገው ለሁሉም ሰው በረከት ነው።

ጳውሎስ ከዚያ በኋላ መርሁን በጉባኤው ላሉ ሌሎች አማኞች አዛመደ (16-20)። መልእክቱን ሰምተው ምላሽ እንደሚሰጡም አሰበ። ነገር ግን መልእክቱን ካላስተዋሉት፤ እንዴት ምላሽ ይስጡ? (በዚያን ዘመን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አሜን! ማለት ስሕተት ተደርጎ አይቆጠርም ነበር።) «ያልተማረው» ሰው ምናልባት አዲስ ክርስቲያን፤ ወይም ጉጉት ያደረበት «ፈላጊ» ሳይሆን አይቀርም። እንዲህ ዓይነቱ ሰው የሚነገረውን ካላስተዋለ በቀር ሊታነጽበት የሚችል አልነበረም።

እንደገና ጉዳዩ የቅደም ተከተል ነበር። ጳውሎስ የልሳኖችን አገልግሎት ባይቃወምም፤ ትክክለኛ እይታ እንዲያገኝ ጥረት አደረገ። ተፈላጊው ጉዳይ የቃላት ብዛት ሳይሆን፤ ነገር ግን የንግግር ጥራት ነበር። ቆሮንቶሳውያን በአሻንጉሊት እንደሚጫወቱ ልጆች ነበሩ። ጳውሎስ ኃጢአት በማወቅ ጉዳይ «ሕፃናት»፤ መንፈሳዊ አስተውሎትን በተመለከተ በሳል ሰዎች እንዲሆኑ ፈለገ (3:1-4፤ 13:11-13)።

አንዳንድ ሰዎች በልሳኖች መናገር የመንፈሳዊ ብስለት ማረጋገጫ ነው የሚል አሳብ አላቸው። ነገር ግን ጳውሎስ ይህን ስጦታ መንፈሳዊ ባልሆነ ና ብስለት በጎደለው ሁኔታ መለማመድ እንደሚቻልም አስተማረ።

የጳውሎስ የመጨረሻው ተዛምዶ በአምልኮ ጊዜ ወደ ጉባኤ ከመጣ ያልዳነ ሰው ጋር ነበር (ቁ. 21-25)። ጳውሎስ እዚህም ላይ ከልሳኖች ይልቅ የትንቢትን የበላይነት የሚገልጽ ሌላ ነጥብ ሰጠ። በልሳኖች የተነገረ መልእክት (ካልተተረጎመ) ለጠፋ ኃጢአተኛ ሰው ልብ ፈጽሞ ወቀሳን ሊያመጣ የሚችል አለመሆኑ ነበር። እንዲያውም፤ ያልዳነው ሰው መላው ጉባኤ አብዱል በማለት የልሳኖች ትርጉም ከመሰጠቱ አስቀድሞ ስብሰባውን አቋርጦ እንዲወጣ የሚያስችል ነበር። በጴንጤቆስጤ ቀንም ሆነ በጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን ልሳኖች ለወንጌል አገልግሎት ጥቅም ላይ አልዋሉም።

ይሁንና፤ ልሳኖች በተለይ ለጠፉት አይሁዶች መልእክት ነበራቸው። ይኸውም ልሳኖች የእግዚአብሔር ፍርድ ምልክት ነበሩ። ጳውሎስ ኢሳይያስ 28:11-12ን በመጥቀስ አይሁድ በማይገባቸው ባዕድ አፍ የሚናገሩ ወራሪ አሦርያውያን እንደሚመጡ የተነገረውን አመለከተ። የዚህ ልሳን በመካከላቸው መገኘት በሕዝቡ ላይ ለሰፈነው የእግዚአብሔር ፍርድ ማረጋገጫ ነበር። እግዚአብሔር በሚገባቸው ግልጽ ቋንቋ ለሕዝቡ መናገር ፈቃዱ ነበር፤ ነገር ግን የተደጋገመው ኃጢአታቸው ይህ እንዳይሆን አገደው። በመልእክተኞቹ አማካኝነት

በገዛ ቋንቋቸው ተናግሮ ነበር፤ ሆኖም ግን ሕዝቡ ንስሐ አልገቡም። በዚህ ጊዜ በባዕድ ልሳን መናገር ግድ ሆነበት፤ ያ ደግሞ ፍርድ ነበር።

የአይሁድ ሕዝብ ሁልጊዜ ምልክትን ይኹ ነበር (ማቴ. 12:38፤ 1ኛ ቆሮ. 1:22)። በዴንጠቆስጤ ቀን፥ ሐዋርያት በልሳኖች መናገራቸው በዚያ በዓላቸውን ያከብሩ ለነበሩ የማያምኑ አይሁዶች ምልክት ነበር። የልሳኖች ተአምር ፍላጎቶቻቸውን ቢቀሰቅስም፥ ነገር ግን ልቦቻቸውን አልወቀሰም። ለወቀሳ እና ለመለወጥ ደረጃ ለማድረስ የኢፕሮስን ስብከት (ሁሉም ሰው በሚገባው አረማይክ ቋንቋ) ጠይቋል።

የማነጽ መርህ ቤተ ክርስቲያን ትጠነክር እና ታድግ ዘንድ የእግዚአብሔርን ቃል ማካፈሉ ላይ እንድናተኩር ያበረታታል። የአስተውሎት መርህ የምናካፍለው መልእክት ጥቅም ያስገኝ ዘንድ ግልጽ መሆን እንዳለበት ያሳስበናል። የመንፈስ ስጦታዎችን በግል መጠቀሙ ተጠቃሚውን ቢያንጽም፥ ቤተ ክርስቲያንን አያንጽም፤ በመሆኑም ጳውሎስ «ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ እንዲበዛላችሁ» በማለት ይመክረናል (14:12)።

ሆኖም ግን ሦስተኛው መርህ፥ የሥርዓት መርህ በተግባር ላይ መዋል አለበት።

ሥርዓት (1ኛ ቆሮ 14:26-40)

በዚህ ክፍል ሁለት አባባሎች አብረው ይሄዳሉ። «ሁሉ ለማነጽ ይሁን» (ቁ. 26)፥ እና «ሁሉ በአገባብና በሥርዓት ይሁን» (ቁ. 40)። አንድ ሕንጻ በሚሠራበት ጊዜ ፕላን ሊኖር ይገባል፤ አለበለዚያ ሁሉም ነገር ትርምስምሎ ይወጣል። የቄሶችን ቤት ለመሥራት ትልቅ ችግር ገጥሞት የነበረ አንድ ቤተ ክርስቲያን አውቃለሁ። የጣውላ ማከማቻ ክፍል ፕላን በተቋራጩ እጅ ካለው የተለየ መሆኑን አንድ ሰው እስከሚደርስበት ድረስ ናላ የሚያዞር ሆኖ ነበር። በዚህም የተነሣ ወደ ስፍራው የተጫነ ቁሳቁስ ከሕንጻው ጋር አልገጥሞ ብሎ ነበር።

የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምእመናን በማኅበር ስብሰባዎቻቸው ወቅት የሥርዓት መጓደልን በተመለከተ ልዩ ችግሮች ነበሩአቸው (11:17-23)። ምክንያቱ ለማወቅ የሚከብድ አይደለም። በመንፈሳዊ ስጦታዎቻቸው ወንድሞቻቸውን ለመርዳት ላይሆን ራሳቸውን ለማስደሰት ይጠቀሙባቸው ነበር። እዚህ ላይ ቁልፍ ቃል ማነጽ ላይሆን ማሳየት ነበር። የአንተ የአገልግሎት ድርሻ ከወንድምህ የበለጠ የባለ ጠቃሚ ነው ብለህ ካሰብህ፥ ወይ እስከሚጨርስ ትዕግሥት አይኖርህም፥ ወይም ታቋርጠዋለህ። በዚህ ላይ «አርነት የወጡ ሴቶች» በጉባኤው የሚፈጥሩትን ፍዳ ስትጨምርበት፥ ቤተ ክርስቲያንቱ ለምን ሥጋዊ ውዥንብር ውስጥ እንደገባች ማስተዋል ትችላለህ።

ቁጥር 26 በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን የነበረውን የአምልኮ ሁኔታ እጥር ምጥን ያለ ሥዕል ይሰጣል። እያንዳንዱ ምእመን እግዚአብሔር እንደመራው ለተላትፎ ይጋበዝ ነበር። አንዱ የመዘመር ፍላጎት ሲያድርበት (ኤፌ. 5:19፤ ቆላ. 3:16)። ሌላው ደግሞ ዶክትሪን ለማካፈል ምሪት ይቀበል ነበር። አሁንም ሌላው በላላን የሚቀርብና የሚተረጎም መገለጥ ይመጣለት ነበር። እግዚአብሔር የሰጠው የሆነ ዓይነት ሥርዓት ካልነበረ በቀር ምንም ዓይነት መታነጽ ከቶውንም የማይታሰብ ነው።

ከፍተኛውን ችግር ይፈጥሩ የነበሩት በላላኖች የሚናገሩት እንደነበሩ ልብ በል። በመሆኑም ጳውሎስ ወደ እነርሱ በማነጣጠር በማኅበር ስብሰባዎቻቸው የሚታዘዙአቸውን በርካታ መመሪያዎች ለቤተ ክርስቲያን ሰጠ።

በመጀመሪያ፥ መናገርና መተርጎም፥ ከመለየት ጋር ተዳምሮ (መልእክቱን መገምገም) ሥርዓት ባለው መንገድ መደረግ ነበረበት (ቁ. 27-33)። በማንኛውም ስብሰባ ከሦስት የበለጡ ተናጋሪዎች መኖር አልነበረባቸውም፤ እያንዳንዱ መልእክት በቅደም ተከተል መናገርና መገምገም ነበረበት። ተርጓሚ ከሌለ በላላኖች የሚናገር ዝም ማለት ነበረበት። ጳውሎስ ለተሰሉንቄ ጉባኤ የሰጠው ምክር ተግባራዊነቱ እዚህ ላይ ነው «መንፈስን አታጥፉ፤ ትንቢትን አትናቁ፤ ሁሉን ፈትኑ መልካሙንም ያዙ» (1ኛ ተሰ. 5:19-21)።

መልእክቶች የተገመገሙት ለምን ነበር? ይህ ተናጋሪው በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት በእውነት የእግዚአብሔርን ቃል ተናግሮ እንደሆነ ለማወቅ ነው። አንድ ተናጋሪ፥ በስሜቶቹ ቁጥጥር ሥር ሆኖ፥ እግዚአብሔር ለእርሱና በእርሱ በኩል እንደተናገረ አድርጎ ሊገምት ይችላል። ትንቢታዊ መልእክትን እንኳ ማጭበርበር ይቻል ነበር (2ኛ ቆሮ. 11:13-14ን ተመልከት)። አድማጮች መልእክቱን ከብሉይ ኪዳን መጽሐፍ፥ ከሐዋርያዊ ትውፊት እና ከግላዊ የመንፈስ ምሪት አኳያ («መናፍስትን መለየት»፥ 12:10) መመዘን ነበረባቸው።

አንድ ሰው እየተናገረ እያለ፥ እግዚአብሔር ለሌላ ሰው መገለጥ ከሰጠ፥ የመጀመሪያው ተናጋሪ ፀጥ ብሎ መገለጡ መቅረብ አለበት። ሥልጣኑን የያዘው እግዚአብሔር እስከሆነ ድረስ በመልእክቶች መካከል ውድድር ወይም ቅራኔ አይኖርም። ይሁንና፥ ልዩ ልዩ ተናጋሪዎች መልእክቶቻቸውን «እየፈበረኩት» ከሆነ ውዥንብርና ቅራኔ ይኖራል።

መንፈስ ቅዱስ የኃላፊነቱን ቦታ ሲይዝ ልዩ ልዩ አገልጋዮች ራስን መግዛት ይኖራቸዋል። ራስን መግዛት ደግሞ ከመንፈስ ፍሬዎች አንዱ ነው (ገላ. 5:23)። አንዴ «በጊዜ የመጨረስ ችግር» ካለበት ሰው ጋር

የመጽሐፍ ቅዱስ ኮንፈረንስ አብሮ የማገልገል ዕድል ገጥሞኝ ነበር። ሁልጊዜ ማቆም ከሚገባው ጊዜ 15-20 ደቂቃ ያሳልፍ ነበር። ይህ ደግሞ ለእኔ በመጨረሻው ደቂቃ ላይ መልእክቱን ማጨናነቅ ማለት ነው። ራሱን ነፃ ለማውጣት «ታውቃለህ መንፈስ ቅዱስ ሲወስድህ፡ ስለ ጊዜ አትጨነቅም!» ሲል ተናገረ። የእኔ ምላሽ ለዚህ ቁጥር 32ን መጥቀስ ነበር - «የነቢያትም መናፍሶት ለነቢያት ይገዛሉ።»

በእርግጥ መንፈስ በሰብሰባው ወይም በጉባኤው ለመሥራቱ ከማረጋገጫዎቹ አንዱ የእኛ ራስን መግዛት ነው። ከመንፈስ አገልግሎቶች አንዱ ከትርምስ ውስጥ ሥርዓትን ማምጣት ነው (ዘፍ. 1)። ውዥንብር የሚመጣው ከሰይጣን እንጂ ከእግዚአብሔር አይደለም (ያዕ. 3፡13-18)። መንፈስ በሚመራበት ጊዜ፡ የእግዚአብሔር መልእክት አጠቃላይ ውጤት ለቤተ ክርስቲያን ተቀባይነት እንዲኖረው ተሳታፊዎቹ «አንድ በአንድ» ችሎታ ያገኛሉ።

የተጠናቀቀው መጽሐፍ ቅዱስ እንጂ የአዲስ ኪዳን ነቢያት ስለሌሉን ይህን ትእዛዝ ዛሬ ለቤተ ክርስቲያን ተግባራዊ የምናደርገው እንዴት ነው?

አንደኛው መንገድ፡ እንዲመራን እየጠየቅን የምንሰማውን መልእክት ሁሉ ለመመዘን የእግዚአብሔርን ቃል መጠቀም አለብን። በዓለማችን ሐሳዊ መምሕራን ስላሉ መጠንቀቅ አለብን (1ኛ ዮሐ. 4፡1-6፤ 2ኛ ዴጥ. 2)። እውነተኛ አስተማሪዎችም እንኳ ሁሉን ነገር ስለማያውቁ አንዳንድ ጊዜ ስሕተት ይሠራሉ (1ኛ ቆሮ. 13፡9፤12፤ ያዕ. 3፡1)። እያንዳንዱ አድማጭ መልእክቱን ገምግሞ ከልቡ ጋር ማዛመድ አለበት።

የዛሬዎቹ የማኅበር ስብሰባዎቻችን ከጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ይልቅ መደበኛነት ወይም ወጥ አቀራረብ ስላላቸው ስለ አገልግሎት ሥርዓት መጨነቅ የለብንም። ነገር ግን መደበኛ ባልሆኑ ብዙ ስብሰባዎቻችን፡ አንዳችን ለሌላችን ማሰብና ሥርዓት መጠበቅ አለብን። በአንድ የምስክርነት ስብሰባ ላይ አንዲት ቤት አሰልቺ የሆነ ልምምዱን በመናገር 40 ደቂቃ መውሰዱና የስብሰባውን መንፈስ ማጥፋቷ ትዝ ይለኛል።

ወንጌላዊው ዲ. ኤል. ሙዲ አንድ አገልግሎት ይመሩ ነበርና አንዱን ሰው እንዲጸልይ ጠየቁት። የተሰጠውን ዕድል በመጠቀም ሰውየው ያለማቋረጥ ጸለየ። ጸሎቱ ስብሰባውን በመባረክ ፈንታ እየገደለ እንደሆነ በመረዳት፡ ሙዲ ጮክ አሉና፡ «ወንድማችን ጸሎቱን እስኪጨርስ፡ መዝሙር እንዘምር!» አሉ። በማኅበር ስብሰባ ጋላፊነትን የሚወስዱ ሚዛናዊነት - እና ድፍረት ያስፈልጋቸዋል።

ሁለተኛ፡ በስብሰባው ያሉ ሴቶች መናገር አልነበረባቸውም (ቁ. 34-35)። ጳውሎስ ቀደም ሲል ሴቶች እንዲጸልዩና ትንቢት እንዲናገሩ ፈቅዶአል (11:5)፤ ስለሆነም ይህ ትእዛዝ የትንቢት መልእክቶችን የመገምገምን ቀጥተኛ ዐውድ የሚመለከት መሆኑን አለበት። የጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያንን ዶክትሪናዊ ንጽሕና የመጠበቁ ኃላፊነት ያረፈው በወንዶች በተለይም በሽማግሌዎች ላይ ነበር (1ኛ ጢሞ. 2:11-12)።

የዚህ ክልከላ ዐውድ የሚያሳየው አንዳንድ ሴቶች በጉባኤው ጥያቄዎችን በመጠየቅና ምናልባትም ክርክሮችን በማስነሣት ችግር እየፈጠሩ እንደነበር ነው። ጳውሎስ ያገቡ ሴቶች ለባሎቻቸው እንዲገዙና ለጥያቄዎቻቸው በቤት ምላሽ እንዲያገኙ አሳስባቸው። (ያላገቡ ሴቶች ከሽማግሌዎች ወይም በቤተሰቦቻቸው ካሉ ወንዶች ጋር መመካከር ይችሉ እንደነበር ይመስለናል።) ዛሬ በጣም የሚያሳዝነው፡ በብዙ ክርስቲያኖች ቤት ለባል ጥያቄዎችን የምትመልሰው ሚስት ናት-ም ከንያቱም ቃሉን የተሻለ የተማረችው እርሷ ስለሆነች ነው።

በቁጥር 34 ጳውሎስ ያጣቅስ የነበረው የትኛውን «ሕግ» ነው? ምናልባት ዘፍጥረት 3:16 ላይሆን አይቀርም። (ሕግ የሚለው ቃል ለብሉይ ኪዳን መጻሕፍት፡ በተለይም ለመጀመሪያዎቹ አምስቱ የተሰጠ ሌላ ስያሜ ነው።) ጳውሎስ በምዕራፍ 11፡ በቤተ ክርስቲያን ወንዶችና ሴቶች ስለሚኖራቸው ግንኙነት ስላወሳ ወደ ዝርዝር ውስጥ መግባቱ አስፈላጊ አልነበረም።

ሦስተኛ፡ ተሳታፊዎች ከእግዚአብሔር ቃል የሚያፈነግጡ «አዲስ መገለጦችን» መጠንቀቅ ነበረባቸው (ቁ. 36-40)። «ወደ ሕግና ወደ ምስክር ሂዱ! እንዲህም ያለውን ቃል ባይናገሩ ንጋት አይበራላቸውም» (ኢሳ. 8:20)። ቤተ ክርስቲያን ብሉይ ኪዳን እንዲሁም በሐዋርያት የተላለፈ አፍኦዊ ትውፊት ነበራት (2ኛ ጢሞ. 2:2)፤ በመሆኑም ሁሉም መገለጦች የሚመዘኑበት መለኪያው ይኸው ነበር። እኛ ዛሬ የተጠናቀቁ ቅዱሳት መጻሕፍትና እንዲሁም ለምእተ ዓመታት የተጠራቀሙ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ትምህርቶች ስላሉን እውነቱን ለማበጠር ይረዱናል። በመንፈስ ምሪት የተጻፉ ባይሆኑም፤ ታሪካዊ ወንጌላውያን ክፍለ እምነቶችን ሊመራን የሚችል ጥንታዊ ሥነ መለኮት ይዘዋል።

በእነዚህ ቁጥሮች፡ ጳውሎስ ምላሽ እየሰጠ የነበረው፡ «የጳውሎስ እርዳታ አያስፈልገንም! መንፈስ ለእኛ ይናገረናል፤ ከእግዚአብሔር አዳዲስ ድንቅ መገለጦችን አግኝተናል!» ሊሉ ለሚችሉ የቤተ ክርስቲያን አባላት ነው። ይህ አደገኛ አዝማሚያ ነው፤ ምክንያቱም የእግዚአብሔርን ቃል ለመተው ና የሐሰት መገለጦችን፤ የአጋንንትን

ትምህርት ሳይቀር ለመቀበል የመጀመሪያው እርምጃ ስለሆነ ነው (1ኛ ጢሞ. 4:1)። «የእግዚአብሔር ቃል የወጣ ከእናንተ ነውን?» ሲል ጳውሎስ ምላሽ ሰጠ። «የእውነተኛ ነቢይ መለያው ለሐዋርያዊው ትምህርት መታዘዙ ነው።» ጳውሎስ በዚህ ዓረፍተ ነገሩ፤ የጻፈው አላብ በትክክል በመንፈስ ምሪት የተገኘ «የጌታ ትእዛዝ» ነው አለ (ቂ. 37)።

ቁጥር 38 ጳውሎስ ሰዎች አላዋቂ ሆነው እንዲቀሩ እንደፈለገ አያመለክትም። ቢሆን ኖሮ ይህን ደብዳቤ ባልጻፈና ጥያቄዎቻቸውንም ባልመለሰ ነበር። አዲሱ ዓለም አቀፍ እትም (NIV) መጽሐፍ ቅዱስ፤ «ይህን ባይቀበለው [የጳውሎስን ሐዋርያዊ ሥልጣን]፤ እርሱ ራሱም ይጣላል [በጳውሎስ እና በአብያተ ክርስቲያናት]።» ብሎ ይተረጉመዋል። ለኅብረት መሠረቱ ቃሉ ነው፤ እናም በፈቃዳቸው ቃሉን የሚተዉ ወዲያውኑ ኅብረቱንም ያቋርጣሉ (1ኛ ዮሐ. 2:18-19)።

ጳውሎስ የምዕራፍ 14 አንኳር ትምህርቶችን ከ 39-40 ባለው ክፍል ውስጥ አጠቃልሎአል። ትንቢት ከልሳኖች የበለጠ አስፈላጊ ነው፤ ነገር ግን ቤተ ክርስቲያን የልሳኖች ስጦታን ትክክለኛ አጠቃቀም መከላከል የለባትም። የመንፈሳዊ ስጦታዎች ዓላማ የመላው ቤተ ክርስቲያን መታነጽ ነው፤ ስለሆነም፤ ስጦታዎች ሥርዓት ባለው ሁኔታ መተግበር አለባቸው። የማኅበር አምልኮ «በጩዋ ሁኔታ» ማለትም ውበት፤ ሥርዓት እና መንፈሳዊ መነሣሣትና ደስታን በተላበሰ መልክ መካሄድ አለበት።

ይህን ምዕራፍ ከመደምደማችን በፊት፤ ጳውሎስ ስለ ልሳኖች ስጦታ የተናገረውን ማጠቃለሉ የሚረዳ ሳይሆን አይቀርም። የልሳኖች ስጦታ ተናጋሪው ከዚህ ቀደም በማያውቀው ሆኖም ግን በሚታወቅ ቋንቋ ለመናገር ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ችሎታ ነው። ዓላማው የጠፉትን ለማዳን ሳይሆን የዳኑትን ለማነጽ ነው። ሁሉም አማኝ ይህ ችሎታ አልነበረውም፤ ወይም ይህ ስጦታ የመንፈሳዊነት ማረጋገጫ ወይም «በመንፈስ የመጠመቅ» ውጤትም አልነበረም።

በአንድ ስብሰባ ሦስት ሰዎች ብቻ በልሳን እንዲናገሩ የተፈቀደ ነበር፤ ይህንንም ማድረግ የነበረባቸው በሥርዓትና በማስተርነም ነው። ተርጓሚ ባይገኝ ዝም ማለት ነበረባቸው። ትንቢት የበለጠ ስጦታ ነው፤ ነገር ግን ልሳኖች በመጽሐፍ ቅዱሳዊ መንገድ ተፈጻሚ ከሆኑ መናቅ የለባቸውም።

የሐዋርያትና የነቢያት የምሥረታ ሥራ በተጠናቀቀ ጊዜ የእውቀት፤ የትንቢት እና የልሳኖች ስጦታ ያስፈለገ አይመስልም። «ልሳኖችም

ቢሆኑ ይቀራሉ» (13:8)። በእርግጥ እግዚአብሔር ከወደደ ዛሬም ይህን ስጦታ ይሰጣል፤ ነገር ግን ማናቸውም ልሳኖች በመለኮት ኃይል የተንቀሳቀሱ ናቸው ብሎ ለማመን ዝግጁ አይደለሁም። ወይም ሁሉም የልሳኖች ሁኔታ ሰይጣናዊ ወይም ራስ ፈጠር ናቸው እስከ ማለቱም ርቄ አልሄድም።

አማኞች ልሳኖችን የኅብረት ወይም የመንፈሳዊነት መመዘኛ አድርገውት ሲታይ የሚያሳዝን ነው። ይህ ራሱ በእንዲህ ያለ ሁኔታ መንፈስ እየሠራ ላለመሆኑ ያስጠነቅቀኛል። ቅደም ተከተሎቻችንን እናስተካክልና የጠፉትን በማዳኑ እና ቤተ ክርስቲያንን በመገንባቱ ላይ እናተኩር።

ሰለ ትንሣኤ . . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 15

ቆሮንቶስ የግሪክ ከተማ ነበረች፤ ግሪኮች ደግሞ በሙታን ትንሣኤ እያምኑም ነበር። ጳውሎስ በአቴና ሲሰብክና የክርስቶስን ትንሣኤ እውነታ ባወጀ ጊዜ፥ ከአድማጮቹ አንዳንዶቹ የምራቸውን ላቁበት (የሐዋ. 17:32)። አብዛኞቹ የግሪክ ፈላስፋዎች የሰውን አካል እንደ እስር ቤት ይቆጥሩ ስለነበር ሞትን ከባርነት መላቀቂያ አርነት አድርገው ተቀበሉት።

ይህ የጥርጣሬ አመለካከት፥ በሆነ መንገድ ቤተ ክርስቲያንን ወርሮ ስለነበር ጳውሎስ ግንባር ለግንባር መግጠም ግድ ሆነበት። የትንሣኤ እውነት ችላ ለማለት የማያስችል ለሕይወት እጅግ አስፈላጊ የሆነ ዶክትሪናዊና ተግባራዊ አንድምታ ነበረው። ጳውሎስ አራት መሠረታዊ ጥያቄዎችን በመመለስ ጉዳዩን አብራራው።

ሙታን ይነሣሉን? (1ኛ ቆሮ. 15:1-19)

በቆሮንቶስ የነበሩ ክርስቲያኖች/አማኞች በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ያምኑ እንደነበር ማስተዋሉ ጠቃሚ ነው፤ በመሆኑም ጳውሎስ መሠረታዊውን እውነት አንተርሶ ማሳመኛውን ጀመረ። ኢየሱስ ክርስቶስ በእርግጥ ከሞት መነሣቱን ለአንባቢያት ለማስረገጥ ሦስት ማረጋገጫዎችን አቀረበ።

ማረጋገጫ ቁጥር 1- የእነርሱ ደኅንነት (15:1-2)። ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ መጥቶ የወንጌልን መልእክት ሰብኮአል፤ በመሆኑም እምነታቸው ሕይወታቸውን ለውጦታል። ነገር ግን በጣም አስፈላጊው የወንጌል መልእክት ከፍል የክርስቶስ ትንሣኤ እውነታ ነበር። ለነገሩማ፥ ሙት አዳኝ እኮ ማንንም ማዳን አይችልም። የጳውሎስ አንባቢያን ቃሉን ተቀብለው፥ ክርስቶስን እምነው ድነው እና ለደኅንነታቸው ማረጋገጫ በቃሉ ላይ ቆመው ነበር። ጸንተው የመቆማቸው እውነታ እምነታቸው እውነተኛና ባዶ ላለመሆኑ ማረጋገጫ ነበር።

ማረጋገጫ ቁጥር 2- የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት (15:3-4)። ከሁሉ በፊት ማለት «በተፈላጊነቱ የመጀመሪያ» ማለት ነው። ቤተ

ክርስቲያን ከምታውጀው ሁሉ ወንጌል እጅግ አስፈላጊው መልእክት ነው። በማኅበራዊ ተግባርና የሰው ልጆችን መሻሻል በሚመለከት ነገር ውስጥ ተሳታፊ መሆን መልካም ሊሆን፤ እነዚህ አገልግሎቶች ግን ወንጌልን የሚከላከሉበት ምንም ምክንያት የለም። «ክርስቶስ ሞተ. . . ተቀበረ . . . ተነሣ. . . ታየ» የሚሉት ወንጌል የሚቆምባቸው (ቁ. 3-5) መሠረታዊ የታሪክ እውነታዎች ናቸው። «ክርስቶስ ለኃጢአታችን ሞተ» የሚለው ለእነዚህ ታሪካዊ እውነታዎች ሥነ መለኮታዊ ማብራሪያ ነው። ብዙ ሰዎች በሮማውያን ተሰቅለዋል፤ ነገር ግን ለዓለም ኃጢአት የሞተ ቢኖር አንድ «ምስኪን» ብቻ ነው።

ጳውሎስ «መጽሐፍ እንደሚለው» (ቁ. 3) ብሎ ሲጽፍ ያመለከተው የብሉይ ኪዳንን መጽሐፍ ነበር። በብሉይ ኪዳን የነበሩ ብዙዎች ሥርዓተ መሥዋዕቶች ክርስቶስ የእኛ ምትክና አዳኝ ሆኖ እንደሚሠዋ ያመለከቱ ነበር። ዓመታዊው የማስተሰሪያው ቀን (ዘሌዋ. 16) እና እንደ ኢሳይያስ 53 ያሉ ትንቢቶችም ትውስ ይላሉ።

ነገር ግን ብሉይ ኪዳን የእርሱ ትንሣኤ በሦስተኛው ቀን እንደሚሆን የት ላይ ነው የሚናገረው? ኢየሱስ ወደ ዮናስ ልምምድ (ማቴ. 12:38-41) አመለከተ። ጳውሎስ የክርስቶስን ትንሣኤ «ከመከር በኩራት» ጋር አነጻጸረ፤ የመከር በኩራት ደግሞ ለእግዚአብሔር የሚቀርቡት ከፋሲካ በኋላ ሰንበትን ተከትለው ነበር (ዘሌዋ. 23:9-14፤ 1ኛ ቆሮ. 15:23)። ሰንበት ሁልጊዜ ሰባተኛ ቀን መሆን ስላለበት፤ ከሰንበት በኋላ ያለው ቀን የሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን፤ ወይም እሑድ የጌታችን ትንሣኤ ቀን ነው። ይህ በአይሁድ የቀን አቆጣጠር ሦስት ቀናትን ይሸፍናል። ከመከር በኩራት በዓል ሌላ፤ ስለ ማሢሔ ትንሣኤ በብሉይ ኪዳን ሌሎች ትንቢቶችም ነበሩ። መዝ. 1(6)፤ 8-11፤ (የሐዋ. 2:25-28ን ተመልከት)፤ መዝ. (22):22 (ዕብ. 2:12ን ተመልከት)፤ ኢሳይያስ 53:10-12፤ እና መዝ. 2:7 (የሐዋ. 13:32-33ን ተመልከት)።

ማረጋገጫ ቁጥር 3 - ክርስቶስ ለምስክሮች ታይቶአል (15:5-11)። ኢየሱስ በመስቀል ላይ በማያምኑ ሰዎች ዓይን ፊት ተጋልጦአል፤ ነገር ግን ከትንሣኤ በኋላ፤ ስለ ትንሣኤው ምስክር ሊሆኑ በሚችሉ አማኞች ታይቶአል (የሐዋ. 1:22፤ 2:32፤ 3:15፤ 5:32)። ጴጥሮስ አየው፤ ደቀ መዛሙርትም እንዲሁ በጋራ አዩት። ያዕቆብ ጌታ ከታየው በኋላ ያመነ በግማሽ ጎኑ የጌታ ወንድም የሆነ ሰው ነው (ዮሐ. 7:5፤ የሐዋ. 1:14)። አምስት መቶዎችና ወንድሞች ሁላቸውም በአንድ ጊዜ አዩት (ቁ. 6)፤ በመሆኑም ቅዠት ወይም ማጭበርበር ሊሆን የሚችልበት መንገድ አልነበረውም። ይህ ሁኔታ ልክ ከማረጉ በፊት (ማቴ. 28:16) ሳይሆን አይቀርም።

ነገር ግን ከታላቅ ምስክሮች አንዱ ጳውሎስ ራሱ ነበር፤ ምክንያቱም አማኝ ባልነበረበት ወቅት ኢየሱስ ስለ መሞቱ እርግጠኛ ነበር። በሕይወቱ የተከሰተው ሥር ነቀል ለውጥ-ስደትና መከራን ያስከተለበት ይህ ለውጥ-በእርግጥ ጌታ ከሞት ለመነሣቱ የማያጠራጥር ማረጋገጫ ነበር። ጳውሎስ የእርሱ ደኅንነት የጠራ የእግዚአብሔር ጸጋ ሥራ መሆኑን ግልጽ አደረገ፤ ነገር ግን ጌታን በሚያገለግልበት ወቅት ይህ ጸጋ በእርሱ ውስጥና በእርሱ በኩል ሠርቷል። «በትክክለኛ ጊዜ ተወለደ» የሚለው ምናልባት እነርሱም እንደ ጳውሎስ መሢሔን በከብር የሚያዩበትን መጻኢ የእስራኤል ደኅንነት የሚያመለክት ይመስላል (ዘካ. 12:10-13:6፤ 1ኛ ጢሞ. 1:16)።

በዚህ ደረጃ ላይ፡ የጳውሎስ አንባቢያን «አዎን፡ ኢየሱስ ከሙታን እንደ ተነሣ እንስማማበታለን» ሳይሉ አልቀሩም። ጳውሎስም በበኩሉ፡ «ይህን ካመናችሁ፡ እንግዲያውስ የሞቱት ሁሉ ትንሣኤ እንደሚያገኙ ማመን አለባችሁ!» የሚል ምላሽ ሳይሰጣቸው አልቀረም። ክርስቶስ እንደ ሰው፡ እውነተኛ ሥጋ ለባሽ ሆኖ መጣ፤ እናም ኃጢአት ከመሥራት በቀር እኛ የተለማመድነውን በሙሉ ተለማምዷል። ተስማምቶአል። ትንሣኤ ከሌለ፡ እንግዲያስ ክርስቶስ አልተነሣም። እርሱ ካልተነሣ፡ የሚሰበክ ወንጌልም የለም። ወንጌልም ከሌለ፡ ያመናችሁት በከንቱ ነው፤ አሁንም በኃጢአታችሁ አላችሁ! ትንሣኤ ከሌለ፡ እንግዲያውስ የሞቱት አማኞች ተስፋ የላቸውም። ለዘላለም ዳግም አናያቸውም!

ድምዳሜው ግልጽ ነው። በዚህ ሕይወት ሥዕይ ብቻ ከተረፈንና ለወደፊት የምንጠብቀው ከብር ከሌለን ለምን ክርስቲያን እንሆናለን? (ከ29-34 ባሉት ቁጥሮች፡ ጳውሎስ አሳቡን አስፋፋ።) ትንሣኤ አስፈላጊ ብቻ ሳይሆን፤ የምናምነው ሁሉ በእርሱ ላይ የተተከለ ስለሆነ «የመጀመሪያ ተፈላጊነት» ያለው ነው።

ሙታን የሚነሡት መቼ ነው? (1ኛ ቆሮ. 15:20-28)

ጳውሎስ ይህን ጥያቄ ለመመለስ ሦስት ምላሌዎችን ተጠቅሞአል።

የመከር በኩራት (1ኛ ቆሮ. 15:20-23)። ቀደም ሲል የዚህን ማጣቀሻ ከብሉይ ኪዳን በዓል ጋር ማያያዛችን ይታወሳል (ዘሌዋ. 23:9-14)። ኢየሱስ በፋሲካ ዕለት የእግዚአብሔር በግ ሆኖ ሞተ። እንደ በኩረ መከር ነዶ፡ ከሦስት ቀናት በኋላ በሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን ከሙታን ተነሣ። ካህኑ የበኩር መከራን ነዶ ከጌታ ፊት ሲወዘውዝ፡ መላው መከር የእርሱ ለመሆኑ ምልክት ነበር። ኢየሱስ ከሙታን መነሣቱ፡ እኛም አንድ ቀን የመጻኢው መከር አካል ሆነን እንደምንነሣ የእግዚአብሔር ማረጋገጫ ነበር። ለአማኞች፡ ሞት

«እንቅልፍ» ብቻ ነው። ሥጋ ያንቀላፋል፤ ነገር ግን ነፍስ ከጌታ ጋር ናት (ፊልጵ. 1:21-23፤ 2ኛ ቆሮ. 5:1-8)። በትንሣኤ ጊዜ ሥጋም «ይቀሰቀስና» ይከብራል።

አዳም (15:21-22)። ጳውሎስ በአዳም ውስጥ ክርስቶስን የሚመስል ምሳሌ በፖጽጽር አየ (ሮሜ 5:12-21ን ተመልከት።) የመጀመሪያው አዳም የተበጀው ከአፈር ነበር፤ ነገር ግን የመጨረሻው አዳም (ክርስቶስ፤ 15:45-47) ከሰማይ መጣ። የመጀመሪያው አዳም እግዚአብሔርን ባለመታዘዝ ኃጢአትንና ሞትን ወደ ዓለም አመጣ። ነገር ግን የመጨረሻው አዳም እግዚአብሔርን በመታዘዝ ጽድቅንና ሕይወትን አመጣ።

በቁጥር 23 ተራ የሚለው ቃል መጀመሪያ ያመለከት የነበረው በጦር ሠራዊት ውስጥ ያለውን ተዋረድ ነበር። እግዚአብሔር በትንሣኤ ውስጥ ተራ፤ ቅደም ተከተል አለው። እንደ ዮሐንስ 5:25-29 ያሉ ምንባቦች እና ራእይ 20 መጽሐፍ ቅዱስ «አጠቃላይ ትንሣኤ» ብሎ ነገር እንዳላስተማረ ያሳያሉ። ኢየሱስ ክርስቶስ በአየር ውስጥ በሚመለስበት ጊዜ፤ ቤተ ክርስቲያኑን ወደ ሰማይ ይወስዳታል። በዚያን ጊዜ እርሱን ያመኑትንና በእምነታቸው ሆነው የሞቱትን ከሞት ያስነሣቸዋል (1ኛ ተሰ. 4:13-18)። ኢየሱስ ይኸኛውን «የሕይወት ትንሣኤ» ብሎታል (ዮሐ. 5:29)። ኢየሱስ ወደ ምድር በፍርድ በሚመለስበት ጊዜ፤ የጠፉት «በፍርድ ትንሣኤ» ይነሣሉ (ዮሐ. 5:29፤ ራእይ 20:11-15)። የመጀመሪያ ትንሣኤን ያገኘ ማንም አይጠፋም፤ ይሁን እንጂ በሁለተኛ ትንሣኤ የሚገኝ ማንም አይድንም።

የእርሱ መንግሥት (15:24-28)። ኢየሱስ ወደ ምድር ለመፍረድ በሚመጣበት ጊዜ፤ ኃጢአትን ለአንድ ሺህ ዓመት ያጠፋና መንግሥቱን ያቋቁማል (ራእይ 20:1-6)። አማኞች ከእርሱ ጋር በመንገሥ ክብሩንና ሥልጣኑን ይጋሩታል። በብሉይ ኪዳን ትንቢት የተነገረለት ይህ መንግሥት በነቢያዊ አስተማሪዎች «ሺሁ ዓመት» የሚል ስያሜ ተሰጥቶታል። ቃሉ በላቲን «ሚሊየንም» የሚል ሲሆን፤ ሚሊ-፺ሁ፣ አንም-ዓመት ማለት ነው።

ነገር ግን ከሺሁ ዓመት በኋላም እንኳ ኢየሱስ ክርስቶስ በገዛ ኃይሉ የሚያጠፋው አንድ የመጨረሻ ዓመፅ በእግዚአብሔር ላይ ይከሰታል (ራእይ 20:7-10)። ከዚያ በኋላ የጠፉት ይነሣሉ፤ ፍርድ ተቀብለው ወደ እሳት ባሕር ውስጥ ይጣላሉ። ከዚያ በኋላ ሞት ራሱ ወደ ገሃነም ይጣልና የመጨረሻውም ጠላት ይደመሰሳል። ኢየሱስ ክርስቶስ ሁሉንም ነገር ከእግሩ በታች ያደርጋል! ከዚያም መንግሥቱን ለአብ ያስረክብና ዘላለማዊ መንግሥት- አዲሱ ሰማይና አዲስ ምድር- ይስተናገዳሉ (ራእይ 21-22)።

መልካምና መንፈሳዊ የሆኑ የቃሉ ተከታዮች በእግዚአብሔር ትንቢታዊ መርሐ ግብር ዝርዝር ጉዳይ ሁልጊዜም አይስማሙበትም፤ ሆኖም ዋነኞቹ እውነቶች ግልጽ ይመስላሉ። ኢየሱስ ክርስቶስ ዛሬ በሰማይ ነግሦ ይገኛል፤ ሥልጣንም ሁሉ ከእግሩ በታች ነው [መዝ. (110)፤ ኤፌ. 1፡15-23]። ሰይጣንና ሰው አሁንም ምርጫቸውን መፈጸም ይችላሉ፤ ነገር ግን እግዚአብሔር በሉዓላዊነቱ በሥልጣኑ ላይ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ዛሬ በሰማይ ዙፋኑ ነው (መዝ. 2)። የዳኑ ሰዎች ትንሣኤ ገና አልተፈጸመም፤ የጠፋትም ትንሣኤ ቢሆን ገና ነው (2ኛ ጢዋ. 2፡17-18)።

ኢየሱስ ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያኑ የሚመለሰው መቼ ነው? ማንም አያውቅም፤ ግን በሚሆንበት ጊዜ፤ «በድንገት በቅጽበት ዓይን» (15፡52) ይፈጸማል። መዘጋጀት ያስፈልገናል (1ኛ ዮሐ. 2፡28-3፡3)።

ሙታን የሚነሡት ለምንድን ነው?

(1ኛ ቆሮ. 15፡29-34፤ 49-58)

የሰው አካል ትንሣኤ ለግል ሕይወታችን አስገዳጅ ውጤቶችን ያዘለ መጻእ ሁኔታ ነው። ትንሣኤ እውነት ካልሆነ፤ ስለ ወደፊቱ በመርሳት እንደፈለግን መኖር እንችላለን! ነገር ግን ትንሣኤ እውነት ነው! ኢየሱስ ዳግም ይመጣል! እርሱ ከመምጣቱ በፊት ብንሞትም እንኳ፤ በሚመጣበት ጊዜ ተነሥተን በከበረ አካል በፊቱ እንቆማለን።

ጳውሎስ ከትንሣኤ እውነታ ጋር የሚነካኩ አራት ክርስቲያናዊ ልምዶችን ጠቅሶአል።

የወንጌል ስርጭት (15፡29)። «ለሙታን መጠመቅ» ማለት ምንድን ነው? አንዳንድ ሰዎች ይህን «የአማላጅነት ጥምቀት» ነው ይሉታል፤ ይህም ማለት አማኙ በሞተው ዘመዱ ምትክ መጠመቁ ነው፤ ነገር ግን በአዲስ ኪዳን እንዲህ ያለ ነገር የለም። በሁለተኛው ምእተ ዓመት፤ «የውክልና ጥምቀቶችን» የሚለማመዱ አንዳንድ መናፍቃን ቡድኖች ነበሩ። (ቤተክርስቲያን ግን በአጠቃላይ ይህን ተቀብላ አታውቅም።) በመጀመሪያ፤ ደኅንነት እያንዳንዱ ሰው ለራሱ የሚወስነው ግላዊ ጉዳይ ነው፤ ሁለተኛ፤ ማንም ለመዳን ሲል መጠመቅ አያስፈልገውም።

አባባሉ ምናልባት «የሞቱትን ተከቶ መጠመቅ» ማለት ሊሆን ይችላል። በሌላ አነጋገር ትንሣኤ ከሌለ፤ ለመመስከርና ሌሎችን ወደ ክርስቶስ ለመመለስ መጫነቅ ለምን ያስፈልጋል? በኋላ እንዲጠመቁ ለምንስ ጋጢአተኞችን እንደርሳቸዋለን? ለምንስ የውክልና ጥምቀት እንወስዳለን? ክርስቲያናዊ ሕይወት መጫረሻው ዝግ የሆነ መንገድ ከሆነ ለቅቀህ ውጣ!

በዚህች ምድር ኃላፊነት ያለበት ማንኛውም ሰው፤ አንድም በሕይወት ትንሣኤ ተሳታፊ ሆኖ- ወደ መንግሥተ ሰማይ ወይም፤ አሊያም የፍርድ ትንሣኤን በመሳተፍ- ወደ ገሃነም ይሄዳል (ዮሐ. 5:28-29)። ለሞቱብን አማኞች እናለቅላለን፤ ነገር ግን ለመዳን ዕድል ላላቸው ያላመኑ ሰዎችም ማልቀስ ይገባናል! ትንሣኤን እውነታ የሚያደርገው ለወንጌል የሚደረገው መነሣሣት ነው።

መከራ (15:30-32)። በየዕለቱ እምታለሁ የሚለው በሮሜ እንዳለው «ለኃጢአት እንደሞታችሁ» የሚለውን የሚያመለክት ሳይሆን፤ ጳውሎስ የክርስቶስ አገልጋይ ሆኖ በሥጋው የገጠመውን አደጋ የሚያሳይ ነው (2ኛ ቆሮ. 4:8-5:10፤ 11:23-28)። ከጠላቶቹ አቅጣጫ የሚያቋርጥ አደጋ ነበረበት፤ በመሆኑም ከአንድ ጊዜ በላይ ለሞት ተቃርቦ ነበር። ሞት ሁሉን ነገር የሚገላግል ከሆነ ለምን መከራን መታገሥ ያስፈልጋል? «ነገ እንሞታለንና እንብላ እንጠጣ» (ኢሳ. 22:13)።

በዚህ ሕይወታችን በሥጋ የምናደርገው በክርስቶስ ፍርድ ወንበር ሊታይ ይቀርባል (2ኛ ቆሮ. 5:10)። እግዚአብሔር ሰውን የሚፈርደው ከምልዓተ ስብእናው አኳያ እንጂ «ነፍሱን» ብቻ አይደለም። ሥጋ በደኅንነት ተካፋይ ነው (ሮሜ 8:18-23)። መከራን በሥጋ የታገሠ በትንሣኤ ጊዜ ከብርን ይቀዳጃል (2ኛ ቆሮ. 4:7-18)። ለሥጋ ምንም መጻኢ ተስፋ ከሌለው፤ ስለ ክርስቶስ መሠቃየትና መሞት ለምን አስፈለገ?

ከኃጢአት መለየት (15:33-34)። ትንሣኤ ከሌለ በሥጋችን የምናደርገው ነገር በመጻኢ ዕድላችን ላይ ምንም ተጽዕኖ አይኖረውም። ዝሙት በቆሮንቶስ የተለመደ አኗኗር ነበር፤ በመሆኑም ከአማኞች አንዳንዶቹ ኃጢአታቸውን ትክክለኛ ለማድረግ ትንሣኤን ትተውት ነበር። «ክፉ ባልንጀርነት መልካሙን ዓመል ያጠፋል» የሚለው ከግሪኩ ገጣሚ መናንደር የተወሰደ ጥቅስ ነው፤ አባባሉ ለጳውሎስ አንባቢያንም እንግዳ አልነበረም። የአማኝ ሰውነት የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ስለሆነ ከዓለም ኃጢአት የተለየ መሆን አለበት (2ኛ ቆሮ. 6:14-7:1)። «ፍሬም ከሌለው ከጨለማ ሥራ ጋር» መተባበር (ኤፌ. 5:6-17) የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ማርከስ ነው።

ጊዜው ለቆሮንቶሳውያን የሚነቁበትና የሚነጹበት ነበር (1ኛ ተሰ. 5:4-11ን ተመልከት።) ከኃጢአት ጋር ድርድር የሚመሠርት አማኝ በዙሪያው ላሉ ለሚጠፉት «የእግዚአብሔር እውቀት ለሌላቸው ሰዎች»

ምስክርነት የለውም። ብዙዎች ያለ ክርስቶስ እየሞቱ በኃጢአት ውስጥ በራስ ወዳድነት መኖር ምንኛ አላዛኝ ነገር ነው!

ሞት (15:49-57)። ሰማያዊ መንግሥት አሁን ለለበስነው ዓይነት የሥጋና ደም አካል የተሠራ አይደለም። ስለዚህ ኢየሱስ በሚመለስበት ጊዜ ሕያው የሆኑ አማኞች አካላት ከመቅጽበት ተለውጠው የእርሱን አካል ይመስላሉ (1ኛ ዮሐ. 3:1-3)፤ የሞቱት አማኞች በአዲስና በከበረ አካል ይነሣሉ። አዲሱ አካላችን የሚበሰብስና የሚሞት አይደለም።

የላይካይትሪ መሥራች የሆነው ሲግመንድ ፍሩድ እንዲህ ብሎ ጽፎአል። «በመጨረሻም እስካሁን ድረስ መድኃኒት ያልተገኘለትና ምናልባትም ለምን ጊዜውም የማይገኝለት፤ አሠቃቂው የሞት እንቁቅልሽ እንዳለ ነው።» ክርስቲያኖች በሞት ውስጥና በሞት ላይ ድል አድራጊነት አላቸው! ለምን? ምክንያቱም ኢየሱስ ክርስቶስ በገዛ ትንሣኤው ያገኘው ድል ስለሆነ ነው። ኢየሱስ እንዲህ ብሏል፤ «እኔ ሕያው ነኝና እናንተ ደግሞ ሕያዋን ትሆናላችሁ» (ዮሐ. 14:19)።

ኃጢአት፤ ሞት እና ሕግ አብረው ይሄዳሉ። ሕግ ኃጢአትን ይገልጣል፤ «የኃጢአት ደመወዝ ሞት ነው» (ሮሜ 6:23)። ኢየሱስ ኃጢአታችንን በመስቀል ላይ ተሸክመ (1ኛ ጴጥ. 2:24)፤ እንደዚሁም የሕግን መርገም ተሸክመ (ገላ. 3:13)። ይህ ድል ያለን በእርሱ በኩል ነው፤ ደግሞም ድሉን ዛሬ እንጋራዋለን። የቁጥር 57 ቀጥተኛ ትርጉም፤ «ነገር ግን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ድል መንሣትን ለሚሰጠን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን» የሚል ነው። ለእርሱ በተሰጠን መጠን «የትንሣኤውን ኃይል በሕይወታችን እንለማመዳለን (ፊልጵ. 3:10)።

ቁጥር 58 የጳውሎስ የውዳሴ መዝሙርና ለቤተ ክርስቲያን የማሳረጊያ ምክሩ ነው። ክርስቶስ በሞት ላይ ከተቀዳጀው የድል ዋስትና የተነሣ፤ ለእርሱ ከምናደርገው አንዱም እንኳ እንደማይጠፋ እናውቃለን። ድካማችን ከንቱ አለመሆኑን ስለምናውቅ፤ በአገልግሎታችን የጸናን፤ በመከራ የማንናወጥ፤ ለሌሎች አገልግሎት የሚበዛልን ልንሆን እንችላለን። ሰሎሞን 38 ጊዜ ለተጠቀመበት ክንቱ የሚል አላዛኝ የመክብብ ቃል ቁጥር 58 ምላሽ ነው። «የክንቱ ክንቱ፤ ሁሉም ክንቱ ነው!» ሲል ሰሎሞን አለቀሰ፤ ነገር ግን ጳውሎስ የድል መዝሙር ዘመረ!

መታን የሚነሡት እንዴት ነው? (1ኛ ቆሮ. 15:35-48)

ፈላስፋዎች እንደ መሆናቸው፤ ግሪኮች የሰው ሰውነት ትንሣኤ ጉዳይ የማይቻል ነው የሚል አቋም ነበራቸው። ለነገሩ፤ ሰውነት ወደ አፈር ከተለወጠ በኋላ፤ ሌሎች አካላት ምግብ የሚያገኙበት መሬት ይሆናል። በአጭሩ፤ የምንበላው ምግብ በጣም ከቀደሙ ትውልዶች አካል የተገኙ ንጥረ ነገሮችን ያካተተ ነው። የሮድ ደሴት መሥራች የሆነው ሮጀር ዊልያምስ ፍራሽ አካል በተቆፈረ ጊዜ፤ በአቅራቢያው የነበረው የፖም ዛፍ ሥር የበቀለው በአስከሬኑ ሣጥን ውስጥ እንደሆነ ታየ። እስከተወሰነ ደረጃ ከዛፉ ፍሬ የበሉ ሰዎች ሥጋውን ተጋርተዋል ማለት ነው። እንግዲህ በትንሣኤ ቀን እነዚህን ልዩ ልዩ ንጥረ ነገሮች የእኔ ናቸው የሚል እርሱ ማን ነው?

ለዚህ ዓይነቱ የምክንያት አሰጣጥ የጳውሎስ ምላሽ «አንተ ሞኝ!» የሚል የድፍረት አነጋገር ነበር። ከዚያም በጣም ጠቃሚ የሆነውን ነጥብ ማለትም ትንሣኤ እንደገና መገንባት አለመሆኑን ገለጸ። በትንሣኤ ወቅት፤ እግዚአብሔር «የተበታተኑትን ክፍሎች ገጣጥሞ» የድሮውን አካላችንን እንደሚመልስልን መጽሐፍ ቅዱስ በየትኛውም ስፍራ አያስተምርም። ቀጣይነት አለው (አካላችን ነውና)፤ ነገር ግን አንድ አይደለም (ከነበረን ጋር ተመሳሳይነት የለውም)።

እንዲህ ያሉ ተአምራት ሊብራሩ እንደማይችሉ ጳውሎስ ሰላወቀ፤ ዶክተሪኑን ግልጽ ለማድረግ ሦስት ንጽጽሮችን ተጠቀመ።

ዘር (15:35-38፤ 42-48)። ዘርን በምትዘራበት ጊዜ በመከር ወቅት ያው ዘር እራሱ እንደሚመለስ አትጠብቅም። ዘሩ ይሞታል፤ ነገር ግን ከሞቱ ሕይወት ይወጣል። (ጌታችን ይኸንኑ ንጽጽር ስለመጠቀሙ ዮሐ. 12:23-28ን ተመልከት።) የዘራኸው ጥቂት የሰንዴ ዘር ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን ተክሉ በሚደርስበት ጊዜ ብዙ ፍሬ ታገኛለህ። እነዚህ የተዘሩት ዓይነት ፍሬዎች ናቸው? አይደሉም፤ ነገር ግን ቀጣይነታቸው አሁንም አለ። ሰንዴ ዘርተህ ገብስ አታጭድም።

በተጨማሪም፤ በመከር ጊዜ የሚገኘው በአብዛኛው ከተዘራው ይልቅ የበለጠ ውብ ነው። ይህ በተለይ የቱሊፕ አበባን (የድንች አበባ ዓይነት) በተመለከተ እውነት ነው። እንደ ቱሊፕ ሥር የሚያስጠሉ ቢኖሩ ጥቂት ነገሮች ናቸው፤ እንዲህም ሆኖ በጣም የሚያምር አበባ ያወጣል። በትንሣኤ ጊዜ እግዚአብሔር እኛን መልሶ የሚገጣጥም ከሆነ ምንም መሻሻል አይኖርም። በተጨማሪ፤ ሥጋና ደም የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም። በመንግሥተ ሰማይ ልንረከብ የምንችለው ብቸኛ መንገድ ለዚያ አካባቢ የሚሰማማ አካል ማግኘታችን ነው።

ከቁጥር 42-48 ባለው ጳውሎስ የዚህን ድንቅ ለውጥ ዝርዝር ነገር ያወሳል። ሥጋ የሚጠፋ ሆኖ (በመቅበር) ይዘራል፤ ምክንያቱም ይበሰብላልና፤ ነገር ግን ሊበሰብስ በማይችል ተፈጥሮ ይነሣል። በመንግሥተ ሰማይ መበስበስ ወይም ሞት የለም። በውርደት ይቀበራል (ከአስከሬን ባለሙያው የማስዋብ ጥበብ ባሻገር)፤ ነገር ግን በትንሣኤ አካል ኃይል ይኖረዋል። እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ እንሆናለን!

ዛሬ ያለን አካል «ተፈጥሮአዊ አካል» ነው። ይህም ማለት ለምድራዊ አካባቢ የሚስማማ ማለት ነው። ይህን አካል የተቀበልነው ከመጀመሪያው ወላጆችን ከአዳም ነው። እርሱ የተበጀው ከአፈር ነበርና እኛም እንዲሁ ነን (ዘፍጥ. 2:7)። ነገር ግን የትንሣኤ አካል የሚስማማው ለመንፈሳዊ አካባቢ ነው። ኢየሱስ በትንሣኤ አካሉ፤ ከቦታ ቦታ በፍጥነት መሄድ ይችል ነበር፤ ደግሞም በተቆለፈ በር ማለፍ ችሏል። እንዲህም ሆኖ ምግብ መብላት ይችል ነበር። ደቀ መዛሙርቱ ነክተው ዳስሰው ሊያውቁት ይችሉ ነበር (ዮሐ. 20:19-29፤ ሉቃ. 24:33-43)።

ጳውሎስ ያሳይ የነበረው ነጥብ በቀላሉ ይህ ነው። የትንሣኤ አካል የቤዛነትን ሥራ የሚያጠናቅቅና የአዳኛችን መልክ የሚሰጠን ነው። ውስጠ ሰውነታችንን በተመለከተ በእግዚአብሔር አምሳል ተፈጥረናል፤ ነገር ግን ሥጋችንን በተመለከተ የተወለድነው ከአዳም ነው። አንድ ቀን ከብሩን በምንጋራበት ወቅት የአዳኛችን መልክ እንለብሳለን።

ቁጥር 46 ጠቃሚ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መርህን ያስቀምጣል። መጀመሪያ «ፍጥረታዊው» (መሬታዊው)፤ ከዚያም «መንፈሳዊው» (ሰማያዊው)። የመጀመሪያው ልደት ተፈጥሮአዊውን፤ ነገር ግን ሁለተኛው ልደት መንፈሳዊውን ይሰጠናል። እግዚአብሔር የመጀመሪያውን ልደት፤ ተፈጥሮአዊውን ውድቅ በማድረግ፤ «ዳግም ተወለዱ!» ይላል። ቃኤልን ትቶ አቤልን ተቀበለ። የአብርሃምን በኩር ልጅ እስማኤልን ትቶ፤ ሁለተኛውን ልጅ ይስሐቅን መረጠ። ኤሳውን ትቶ ያዕቆብን መረጠ። በመጀመሪያው ልደታችን ላይ ከተደገፍን፤ ለዘላለም እንኮነናለን፤ ነገር ግን አዲስ ልደትን ከተለማመድን፤ ለዘላለም እንባረካለን።

ሥጋ (15:39)። ጳውሎስ እዚህ ላይ የተለያዩ እንስሳት የሴል አወቃቀር የተለየ ነው የሚለውን ሳይንስ አስቀድሞ ደረሰበት፤ ስለዚህም የተለያዩ ዝርያዎችን በዘፈቀደ ማራባት አይቻልም። የሰው ሥጋ አንድ ዓይነት ተፈጥሮ አለው፤ እንስሳት፤ አዕዋፋት እና ዓሣዎች የራሳቸው የሆነ ልዩ ሥጋ አላቸው። ድምዳሜው ይህ ነው፡- እግዚአብሔር የተለያዩ ዓይነት ሥጋ ለሰው፤ ለእንስሳት፤ ለአዕዋፋት

እና ለዓሣዎች መሥራት ከቻለ በትንሣኤ ጊዜ ለእኛስ የተለየ አካል መሥራት ምን ያቅተዋል? (መፍቀረ እንስሳት አስተውሉ፡ እዚህ ላይ ጳውሎስ እንስሳት ከሞት ይነሣሉ ማለቱ አይደለም። እንደ ምሳሌነት ብቻ ነው የተጠቀማቸው።)

ለማያዊ አካል (15:40-41)። መሬታዊ አካላት ብቻ ሳይሆኑ ሰማያዊ አካላትም አሉ፤ እርስ በርስም የተለያዩ ናቸው። እንዲያውም፡ ሰማያዊ አካላት በሰብአዊ ዓይን ሲታዩ እርስ በርስ በክብር ይለያያሉ። ጳውሎስ እዚህ ላይ አሳብ የሚሰጠው ምንም እንኳ ሁሉም ክርስቲያኖች የክብሩ አካላት ቢኖሩአቸውም፡ አማኝ ከአማኝ በክብር ይለያል። በመንግሥተ ሰማይ ሁሉም ጽዋዎች የሞሉ ይሆናሉ፡ ቅዱሳኑ በምድር ላይ በነበሩ ጊዜ በፈጸሙት ታማኝነትና መሥዋዕትነት የተነሣ፡ የአንዳንዶቹ ጽዋዎች ከሌሎች ይበልጣሉ።

እነዚህ ምሳሌዎች ስለ ትንሣኤ አካል ያሉንን ጥያቄዎች በሙሉ ላይመልሱ ይችላሉ፡ ሆኖም ግን የሚያስፈልጉንን ዋስትናዎች ይሰጡናል። እግዚአብሔር ለእኛ በመንግሥተ ሰማይ ለሚኖረን ሕይወት የሚሰማማ የክበረ አካል ይሰጠናል። የፀሐይ ክብርና የእንጉዳይ ክብር አንድ እንዳልሆነ ሁሉ በጥራቱ አሁን እንደያዝነው ዓይነት አካል አይሆንም። ይህን አዲስ አካል ለዘላለም እግዚአብሔርን ለማክበርና ለማገልገል እንጠቀምበታለን።

ይህ ሐተታ በጳውሎስ የተጻፈው የአማኞችን የማወቅ ጥማት እንዲያው ለማርካት እንዳይደለ ማስታወስ አለብን። የሚያስተላልፋቸው ተግባራዊ ነጥቦች ስለነበሩት ነው፡ እነዚህን ከ 29-34 ባሉት ቁጥሮች ግልጽ አድርጎአቸዋል። በአካል ትንሣኤ በእውነት ካመንን፡ ዛሬ አካሎቻችንን ለእግዚአብሔር ክብር እንጠቀምባቸዋለን (6:9-14)።

በመጨረሻም፡ የጠፋትም ለገሃነም ስፍራቸው የሚሰማማ አካል ይሰጣቸዋል። በጨለማ ውስጥና በሕመም ለዘላለም ይሠቃያሉ (ማቴ. 25:41፤ 2ኛ ተሰ. 1:7-10፤ ራእይ 20:11-15)። የዳንን ሁላችን ከፍርድ ልናስጥላቸው መፈለግ ይገባናል! «እንግዲህ የጌታን ፍርሃት አውቀን ሰዎችን እናስረዳለን» (2ኛ ቆሮ. 5:11)።

አዳኝህን አምነህ የማታውቅ ከሆንህ፡ ጊዜው ሳያልፍብህ አሁኑኑ እመን!

ስለ ክርስቲያናዊ መጋቢነት . . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 16

ጥያቄዎቻቸውን ለጳውሎስ በጻፉ ጊዜ፤ በኢየሩሳሌም ላሉት ድሀ ቅዱሳን ስለሚወስደው መዋጮ ገንዘብ መጠየቃቸው በቆሮንቶስ ያሉ አማኞች ዋጋ የሚያስጣቸው ነበር። ጳውሎስ ለጥያቄዎቻቸው ምላሽ ሰጥቶ ስለ ግል ጉዞው ዕቅድ በመንገር ደብዳቤውን ዘጋው።

ይህ ምዕራፍ ዛሬ እኛ ካሉን ችግሮች ጋር የሚዛመድ አይመስልም፤ ይሁንና እንደ እውነቱ ከሆነ በጣም ጠቃሚ በሆነ መንገድ ሦስት የመጋቢነት አካባቢዎችን ይነካል። እነዚህም ገንዘብ (ቁ. 1-4)፤ ዕድሎች (ቁ. 5-9)፤ እና ሰዎች (ቁ. 10-24) ናቸው። እነዚህ ዛሬ ቤተ ክርስቲያን ምናልባት ያሉአት ታላላቅ ሀብቶች ስለሆኑ፤ መባከን የለባቸውም።

ገንዘብ (1ኛ ቆሮ. 16:1-4)

ጳውሎስ በሦስተኛ ጉዞው ከነበሩት ጠቃሚ አገልግሎቶች አንዱ ልዩ «የማቋቋሚያ መዋጮ» በኢየሩሳሌም ለነበሩ ድሃ አማኞች ማስባሰቡ ነበር። በዚህ መዋጮ ጳውሎስ ብዙ ዓላማዎች ላይ ለመድረስ ፈለገ። ለነገሩ፤ አሕዛብ አይሁድ ስላመጡላቸው መንፈሳዊ በረከት ምላሽ በቁሳቁስ እርዳታ መክፈል ነበረባቸው (ሮሜ 15:25-27)። ከዓመታት በፊት በኢየሩሳሌሙ ኮንፈረንስ ላይ፤ ጳውሎስ «ድሆችን እንደሚያስታውስ»። ተስማምቶ ስለነበር ቃሉን መጠበቁ ነበር (ገላ. 2:10)። ጳውሎስ ወንጌልን ብቻ መስበክ ሳይሆን፤ ነገር ግን ሥጋዊና ቁሳዊ ችግር የነበረባቸውንም ለመርዳት ጥረት አድርጎአል።

በኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን እንዲህ ያለ ችግር የተፈጠረው ለምንድን ነው? እነዚህ አማኞች በኢየሩሳሌም ጉብኝት ያደርጉ የነበሩና በጴንጠቆስጤ ዕለት ቃሉን ሰምተው ያመኑ በመሆናቸው ይመስላል። ይህም እነዚህ አማኞች እንግዶችና ሥራ አጦች፤ በመሆናቸው ቤተ ክርስቲያን ልትንከባከባቸው የሚያስፈልጋቸው ነበር ማለት ነው። በጥንቱ የቤተ ክርስቲያን ዘመን፤ ምእመናን ያላቸውን በደስታ እርስ በርስ ይጋሩ ነበር (የሐዋ. 2:41-47፤ 4:33-37)፤ ሆኖም ግን የነበራቸው በጣም የተወሰነ ነበር። በወቅቱ ረሃብ ነበርና (የሐዋ.

11:27-30) ወደዚያው የተላከ እርዳታ ረዘም ላለ ጊዜ ሊበቃ አልቻለም።

ቃሉን ከመጠበቅና ከፍተኛ ችግርን ለማቃለል ከነበረው ፍላጎት ሌላ፣ የገንዘቡን መዋጮ ለማሰባሰብ ታላቅ አቋመ ልቦና የሰጠው የአይሁድና የአሕዛብ አማኞች አንድ እንዲሆኑ የመርዳቱ ጉዳይ ነው። ጳውሎስ ለአሕዛብ የወንጌል መልእክተኛ ነበር፤ ይህ ደግሞ ከአይሁድ አማኞች አንዳንዶቹን አላስቦአቸው ነበር (የሐዋ. 17:21-25)። ጳውሎስ ይህ ለአሕዛብ ፍቅር የመግለጹ ጉዳይ አንዳንድ ቁስሎች እንዲፈወሱ እና በአብያተ ክርስቲያናት መካከልም ድልድይ እንዲገነባ ይረዳል ብሎ ተስፋ አደረገ። (ስለዚህ የገንዘብ መዋጮ የበለጠ መረጃ ለማግኘት፣ 2ኛ ቆሮ. 8-9ን አንብብ።)

ምንም እንኳ ይህ ልዩ ሚሲዮናዊ የገንዘብ መዋጮ ቢሆንም፣ ከጳውሎስ መመሪያዎች ለክርስቲያናዊ መጋቢት ዝምድና ያላቸውን አንዳንድ መሠረታዊ መርሆች እንማራለን።

መስጠት እንደ አምልኮ ተግባር። እያንዳንዱ ምእመን ለጌታ ቀን ስብሰባ (ለእሑድ አምልኮ) ለዚያ ሳምንት የድርሻውን ለመስጠት ተዘጋጅቶ መምጣት ነበረበት። ጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን ትሰባሰብ የነበረው የኢየሱስ ክርስቶስን ትንሣኤ መታሰቢያ በማድረግ በሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን ላይ ነበር። (መንፈስ ቅዱስም በቤተ ክርስቲያን ላይ የወረደው በሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን በጴጥቆስጤ ዕለት ነበር።) ስጦታዎቻችን ለጌታ የሚቀርቡ «መንፈሳዊ መሥዋዕቶች» (ፊልጵ. 4:18) መሆናቸውን ዘንግተው ምእመናን እንደ ግዴታ ብቻ መስጠታቸው የሚያሳዝን ነው። መስጠት፣ ለተነሣውና ላረገው አዳኝ የሚደረግ የአምልኮ ተግባር ነው።

መስጠት በብልሃት መደረግ አለበት። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች በዚያ ዘመን ታሪክ ብዙ ሰዎች በሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን እንደሚከፈላቸው አላብ ሰጥተዋል። ይህም እንኳ ባይሆን ኖሮ፣ እያንዳንዱ አማኝ ስጦታውን (መባውን) በቤተ ሰብቻ ለይቶ ያቆየውና በሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን ወደ ጉባኤው ያመጣው ነበር። ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ በሚደርስበት ጊዜ ብዙ መዋጮዎችን ለማሰባሰብ አልፈለገም። አጠቃላይ መዋጮው ተዘጋጅቶ እንዲጠብቀው ፈለገ። የዛሬዎቹ አማኞች፣ ለሌሎች ገንዘብ-ነክ ጉዳዮች እንደሚያደርጉት ሁሉ ሥርዓት የሚጠበቁ ቢሆኑ ኖሮ፣ አንዳንዴ እንደሚታየው የጌታ ሥራ ባልተስተጓጎለ ነበር።

መስጠት የራስና ግላዊ ነበር። ጳውሎስ እያንዳንዱ ምእመን፣ ድሀም ሀብታምም እንዲሁ በመስጠት እንዲካፈሉ ይፈልግ ነበር። ማንም ገቢ

ያለው ሰው ለማካፈልና በችግር ያሉትን መርዳት መብቱ ነበር። በበረከቱ ሁሉም ሰው እንዲሳተፍ ፍላጎቱ ነበር።

መስጠት ተመጣጣኝ መሆን ነበረበት። «እንደ ቀናው መጠን» (ቁ. 2) የሚለው ብዙ ያላቸው ብዙ እንዲሰጡ የሚያሳስብ ይመስላል። በቤተ ክርስቲያን የአይሁድ አማኞች አሥራትን የሚያውቁ ነበሩ፤ ሆኖም ግን ጳውሎስ እዚህ ላይ ምንም ዓይነት የተለየ መጠን አላስቀመጠም። በእርግጥ አሥራት (የአንድ ሰው ገቢ አንድ አሥረኛ) ገንዘብ የማውጣት አገልግሎታችንን ለመጀመር ጥሩ ቦታ ነው፤ ነገር ግን እዚያው ላይ መቅረት የለብንም። እግዚአብሔር ብዙ ሲሰጠን፤ ጨምረን ለመስጠት ማቀድ አለብን።

ችግሩ ብዙ ቅዱሳን፤ የበለጠ ባገኙ መጠን፤ በሰፊ የገንዘብ ግዴታ ውስጥ ራሳቸውን ይከታሉ፤ ከዚያ በኋላ ለኋታ ጨምረው የሚሰጡት ነገር አይኖራቸውም። ተስማሚ «ደረጃ» አግኝተው እዚያ ላይ መቆየት ሲገባቸው፤ «ከፍ ወዳለው» ለመድረስ ጥረታቸውን ይቀጥላሉ፤ ስለሆነም ገቢያቸው በሥራ ላይ ከመዋል ይልቅ ወጪ ሆኖ ይቀራል። ጥንታዊው አባባል እንደሚያስቀምጠው፤ «አተርፍ ባይ አጉዳይ» መሆን ይመጣል።

ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ ከምዕ. 8-9 ላይ ክርስቲያናዊ መስጠት ጸጋ፤ በሕይወታችን የሚፈሰስ የእግዚአብሔር ጸጋ እንጂ የእድገት ወይም የጥበት ውጤት እንዳልሆነ ገልጾአል። የተከፈተ ልብ የታሰረ እጅ ሊኖረው አይችልም። ለእኛ የደረሰንን የእግዚአብሔር ጸጋ ዋጋ የምንሰጥ ከሆነ፤ ለሌሎች ካለን በማካፈል ያንን ጸጋ ለመግለጽ እንፈልጋለን።

ገንዘብ በታማኝነት መያዝ አለበት። በዚህ ልዩ ስጦታ የተሳተፉት ልዩ ልዩ አብያተ ክርስቲያናት ጳውሎስን በገንዘብ አሰባሰቡ እንዲረዱና በደኅና ሁኔታ ወደ ኢየሩሳሌም እንዲያደርሱት ተወካዮችን ሾመው ነበር። (ጳውሎስን ስለረዳው «የገንዘብ ኮሚቴ» የበለጠ መረጃ ለማግኘት 2ኛ ቆሮ. 8:16-24ን ተመልከት።) በአደራ ለተሰጣቸው ገንዘብ ትክክለኛ አስተዳደር አጥተው ምስክርነታቸው የሚበላሽባቸውን ክርስቲያናዊ አገልግሎቶች ማየት በጣም አሳዛኝ ነው። ማንኛውም አገልግሎት በገንዘብ ጉዳዮች ላይ የንግድን አሠራር ሊከተል ይገባል። ጳውሎስ ጠላቶቹ ገንዘብ ሰረቀ ብለው ለመክሰስ ዕድል የሚሰጣቸው ምንም ነገር እንዳይከሰት በጣም ጥንቁቅ ነበር (2ኛ ቆሮ. 8:20-21)።

ጳውሎስ አብያተ ክርስቲያናት ገንዘብ በማውጣቱ እንዲሳተፉና ገንዘቡን ለማስተዳደር ሁነኛ ተወካዮችን እንዲመርጡ የገፋፋው ለዚህ ነበር። ጳውሎስ ግለሰቦች በግል ስጦታ (ገንዘብ) መስጠታቸውን

አልተቃወመም፤ በዚህ ምዕራፍና በሮሜ 16፥ በግል እርሱን የደገፉትን ልዩ ልዩ ሰዎች በስም ጠቅሶአቸዋል። ይህም በገንዘብ ፍላጎቱ የደገፉትን ጭምር መሆኑ አያጠራጥርም። ሆኖም ግን በአጠቃላይ ሁኔታ፥ ክርስቲያናዊ ስጦታ ቤተ ክርስቲያንን ማዕከል ያደረገው ነው። ብዙ አብያተ ክርስቲያናት ምእመናቻቸው በቤተ ክርስቲያን ገንዘብ ቤት በኩል የተወሰኑ ስጦታዎችን እንዲለግሡ ያበረታቱአቸዋል።

ስለ ትንሣኤ ካወላ በኋላ ጳውሎስ ወዲያው ስለ ስጦታ ማንሣቱ የሚያስደንቅ ነው። በመጀመሪያዎቹ መጻሕፍት «የምዕራፍ መለያዎች» ስላልነበሩ አንባቢያን በቀጥታ ከጳውሎስ ድል ዝማሬ ወደ ገንዘብ ጉዳይ ይገቡ ነበር። ይኸትሪንና ኃላፊነት አብረው የሚጓዙ ናቸው። ልክ እንደዚሁም አምልኮና ሥራም አብረው ይሄዳሉ። ስጦታችን «በከንቱ» አይደለም፤ ምክንያቱም ጌታችን ሕያው ነውና። እንድንሰጥና እንድናገለግለው የሚያነሣሣን የእርሱ የትንሣኤ ኃይል ነው።

ዕድሎች (1ኛ ቆሮ. 16:5-9)

«እንግዲህ እንደ ጥበበኞች እንጂ ጥበብ እንደሌላቸው ሳይሆን እንዴት እንድትመላለሱ በጥንቃቄ ተጠበቁ ቀኖቹ ክፉዎች ናቸውና ዘመኑን ዋጁ» (ኤፌ. 5:15-16)። ጳውሎስ እንደ ገንዘብ አጠቃቀሙ ሁሉ በጊዜ አጠቃቀሙም ጥበበኛ ነበር። አንድ ሰው የዘመኑ ኅብረተሰብ ዋና ሥራው ጊዜን መግደል ነው ብሏል፤ ነገር ግን ማንም ክርስቲያን ጊዜን መግደልና ዕድሎችን ማባከን አይችልም።

ጳውሎስ በቆሮንቶስ ላሉት ወዳጆቹ ስለ ወደ ፊት ጉዞውና አገልግሎቱ ነገራቸው። አባባሎች እርግጠኞች አለመሆናቸውን ልብ ማለቱ ይጠቅማል። «የሚገባኝ ቢሆን. . . ወደምሄድበት ወደ ማናቸውም ስፍራ. . . ምናልባት. . . ተስፋ አደርጋለሁ. . .» በእርግጥ አጠቃላይ ዕቅዱ በእግዚአብሔር የቸርነት ምሪት ላይ የቆመ ነው። «ጌታ ቢፈቅደው» ሲል መጻኢ ዕቅዶቹ ጳውሎስ የነበረው አቋም በያዕቆብ 4:13-17 ካለው ትእዛዝ ጋር ይስማማል።

ጳውሎስ ይህን ደብዳቤ በሚጽፍበት ጊዜ በኤፌሶን ነበር። የእርሱ ዕቅድ ለተወሰነ ጊዜ አገልግሎት ወደ መቄዶንያ መሄድ (በቁጥር 5 ላልፍ የሚለው «ለታቀደ አገልግሎት መጓዝ» ማለት ነው)፤ ከረምቱን በቆሮንቶስ ማሳለፍ፤ ከዚያም መዋጮውን ይዞ ወደ ኢየሩሳሌም መጓዝ ነበር። ከኅዳር እስከ የካቲት በመርከብ መጓዝ የማይቻልበት ጊዜ ነበር፤ ስለዚህ በቆሮንቶስ መቆየትና ከወዳጆቹ ጋር መሆን ለጳውሎስ የሚመች ሆነ። በቤተ ክርስቲያን መፈታት የነበረባቸው አንዳንድ ችግሮች ነበሩና ጳውሎስ መጥቶ መሪዎችን እንደሚረዳ ቃል ገብቶ ነበር (11:34)።

ይሁንና፡ ልዩ ልዩ ሁኔታዎች ጳውሎስ ዕቅዱን ሁለቱ እንዲከልስ ግድ ብለውታል። «ሁለተኛው ዕቅዱ» ቆሮንቶስን መጎብኘት፡ ከዚያም ወደ ይሁዳ እየተጓዘ እግረ መንገዱን ለሁለተኛ ጊዜ በቆሮንቶስ በማለፍ ወደ መቄዶንያ መጓዝ ነበር (2ኛ ቆሮ. 1:15-16)። ከአንድ ረጅም ጉብኝት ይልቅ ሁለት አጫጭር ጉብኝቶችን ዐቀደ፤ ነገር ግን እንዲህም ሆኖ እንኳ ዕቅዱ ተግባራዊ አልነበረም። «ሦስተኛው ዕቅዱ አስቸኳይና አስቸጋሪ የቆሮንቶስ ጉብኝት ነበር፡ ከዚያ በኋላ ወደ ኤፌሶን ተመለሰ። ከዚያም በኋላ ቲቶን (ወደ ቆሮንቶስ ተልኮ የነበረውን፡ 2ኛ ቆሮ. 2:12-13፤ 7:5) ለመጠባበቅ ወደ ጢሮአዳ ሄደ፤ መቄዶንያንም ጎበኘና ወደ ይሁዳ አመራ። በቆሮንቶስ እርሱ እንዳሰበውና እነርሱም የጠበቁትን ያክል ብዙ ጊዜ አላሳለፈም።

ከዚህ ከጳውሎስ አስቸጋሪ ልምምድ ምን እንማራለን? አንደኛው ነገር፡ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመወሰን አእምሮውን፡ ጸሎቱን፡ የሁኔታዎችን ጥናት መጠቀምና ከዚህም ይበልጥ የሚቻለውን ሁሉ መፈለግ እንዳለበት ነው። በምሳሌ 3:5-6 («በራስህም ማስተዋል አትደገፍ») የሚለው «አእምሮህን ባዶ አድርገህ ማለብ አቁም!» ተብሎ መተርጎም የለበትም። አእምሮን የሰጠ እግዚአብሔር ነው፡ እንድናስብም ይጠብቅብናል፡ ነገር ግን በራሳችን ማስተዋል ብቻ እንድንደገፍ አይፈልግም። መጸለይ፡ በቃሉ ላይ ጥምና ማድረግ እናም የበሰሉ ክርስቲያን ወዳጆችን ምክርም እንኳ መሻት አለብን።

ሁለተኛ፡ ውሳኔዎቻችን ሁልጊዜ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ላይሆኑ ይችላሉ። የማናደርጋቸውን ቃል ኪዳኖች፡ የማንፈጽማቸውን ዕቅዶች ልንወጥን እንችላለን። ይህ ማለት ዋሾዎች ወይም ተረፔዎች ነን ማለት ነው? (በቆሮንቶስ ከነበሩት አንዳንድ አማኞች ጳውሎስ አታላይ ስለሆነ መታመን የለበትም ብለው ያስቡ ነበር። 2ኛ ቆሮ. 1:12-2:13ን ተመልከት።) በገዛ አገልግሎቴ፡ ከቁጥጥራ በላይ በሆኑ ሁኔታዎች የተነሣ ዕቅዶቼን መቀየርና መርሐ ግብሬንም መለወጥ ግድ የሆኑብኝ ጊዜያት ነበሩ። ዕቅዶቼን በማወጣበት ጊዜ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ ነበርሁ ማለት ነው? ሙሉ በሙሉ አይመስልም። ሐዋርያው እንኳ (ወደ ሰማይ ደርሶ የተመለሰው) አንዳንዴ ቀጠሮውን ማሻሻል ነበረበት።

በዚህ፡ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመሻት አስፈላጊ ጉዳይ ላይ ሁለት ጽንፎችን ማስወገድ አለብን። አንደኛው ምንም ውሳኔ እስከማናደርግ ስሕተትን እጅግ መፍራት ነው። ሁለተኛው፡ ጌታን ለመጠበቅ ጊዜ ሳይወስዱ የዱብዕዳ ውሳኔዎችን ማድረግና ወደፊት መቸኮል ነው። የጌታን ምሪት ለማወቅ የተቻለንን ሁሉ ካደረግን

በኋላ የቀረውን ነገር ለጌታ በመተው መወሰንና ማድረግ አለብን። በሆነ መንገድ ከፈቃዱ ከወጣን፤ በመጨረሻ እርሱ ምሪቱን እንድናገኝ በሆነ መንገድ ይሠራዋል። ቁም ነገሩ ፈቃዱን ለማድረግ በቅንነት መፈለጋችን ነው (ዮሐ. 7:17)። ለነገሩማ፤ እርሱ «ስለ ስሙ ሲል» ይመራናል [መዝ. (23):3]። እንድንባዝን ከፈቀደ የሚጎዳው የእርሱ ክብር ነው።

ጳውሎስ በኤፌሶን ለአገልግሎት የተከፈተ በር ነበረው። ይህ ደግሞ ለእርሱ ጠቃሚ ጉዳይ ነበር። በቆሮንቶስ የዳኑትን ከማባበል በኤፌሶን የጠፋትን ለመመለስ ፈለገ። («የተከፈተ በር» ስለሚለው የሐዋ. 14:27፤ 2ኛ ቆሮ. 2:12፤ ቆላ. 4:3፤ ራእይ 3:8ን ተመልከት።) ጳውሎስ ደግ አላሚ ወይም ከፋ አላሚ አልነበረም፤ እርሱ እውነታን ፈላጊ ነበር እንጂ። ዕድሎችንና መሰናከሎችን ሁለቱንም አይቶአቸዋል። እግዚአብሔር «ለውጤታማ ሥራ ታላቅ በር ከፍቶ ስለነበር» ጳውሎስ ዕድሎች ሳያመልጡ ለመጨበጥ ፈለገ።

ጥንታዊ የሮማውያን ምሳሌ፤ «ማሰብ ካቆምን ዕድል ያመልጠናል» ይላል። ማድረግ የሚገባንን አንዴ ካወቅን ወዲያው ማድረግ እንጂ መዘግየት የለብንም። ላለማድረግ ብዙ ምክንያቶችን ልናስብ እንችላለን። ምንም እንኳን ጳውሎስ በኤፌሶን በአደጋ ውስጥ ቢሆንም (15:32)፤ በሩ ከፍት እያለ በዚያው መቆየትን ዐቀደ። እንደ ብልህ ነጋዴ፤ ጭራሽ ሳይመለስ ከመጥፋቱ በፊት «ዕድሉን መግዛት» ነበረበት።

ዕድልን መዋጀት በጣም ጠቃሚ ነው። ግለሰብ አማኝም ሆነ የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ፤ ዛሬ እግዚአብሔር የሚሰጠን ምን ዕድሎች አሉ? ብሎ ሳያቋርጥ መጠየቅ አለበት። ስለ መሰናከሎቹ ከማማረር ይልቅ፤ ዕድሎቹን መጠቀምና ውጤቱን ለጌታ መተው ይገባናል።

ሰዎች (1ኛ ቆሮ. 16:10-24)

ብዙ ጊዜ ጳውሎስ በደብዳቤው መዝጊያ ላይ፤ የሕይወቱና የአገልግሎቱ ተካፋይ የነበሩትን ሰዎች በስም ይዘረዝር ነበር፤ አቤት ዓይነታቸው መብዛቱ! እርሱ ነፍሳትን - አጥማጅ ብቻ ሳይሆን ወዳጅ - አፍሪም ነበር፤ ብዙዎቹ ወዳጆቹ በእርሱ ምክንያት የተሰጡ የጌታ አገልጋይ ሆነዋል። ወንጌላዊ ድዋይት ኤል. ሙዲ ወዳጅን የማፍራትና ያፈሩአቸውንም ወዳጆች ለጌታ አገልግሎት የመመልመል አንድ ዓይነት ስጦታ ነበራቸው። ከታወቁ የ19ኛው ምእተ ዓመት እና የ20ኛው ምእተ ዓመት መጀመሪያ ሰባዚዎችና ሙዚቀኞች መካከል እንደ እነ አይራ ሳንኪ፤ ጂ. ካምፕቤል ሞርጋን፤ ሔንሪ ድሩሞንድ፤ እና ኤፍ. ቢ. ሜዩር የመሳሰሉት በ ሙዲ «የተገኙ» ነበሩ።

ገንዘብና ዕድሎች ያለ ሰው ዋጋ የላቸውም። የቤተ ክርስቲያን ታላቅ ሀብቷ ሕዝቦቿ ናቸው። እንዲህም ሆኖ ቤተ ክርስቲያን በጣም ብዙ ጊዜ ሰዎቿን እንደ ነገሩ ትቆጥራቸዋለች። ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ ገንዘብ አልሰጠም፤ ነገር ግን የሚሰጣቸውን ዕድሎች ይቀበሉ ዘንድ ሦስት ዓመት ለአገልግሎት ሲያሠለጥናቸው ቆየ። ሰዎች ከተዘጋጁ፤ እግዚአብሔር ሥራው ይከናወን ዘንድ ዕድሎቹንም ገንዘብንም ይሰጣል።

ጢሞቴዎስ (16:10-11)፤ ከቲቶ ጋር ብዙ ጊዜ እጅግ ከባድ ወደሆኑ በታዎች ከሚላኩት የጳውሎስ ልዩ ረዳቶች መካከል ነበረ። ጢሞቴዎስ እግዚአብሔርን በሚፈራ ቤተሰብ ውስጥ ያደገ ነበር (2ኛ ጢሞ. 1:5)፤ ነገር ግን ይህን ወጣት ወደ ክርስቶስ የመራው ጳውሎስ ነበር። ጳውሎስ ብዙ ጊዜ ጢሞቴዎስን «በእምነት ልጄ» (1ኛ ጢሞ. 1:2) ብሎ ይጠራዋል። ዮሐንስ ማርቆስ ጳውሎስን ትቶ ወደ ኢየሩሳሌም ሲመለስ፤ የጳውሎስ ረዳት ሆኖ እንዲሠራ የተጠራው ጢሞቴዎስ ነበር (ዮሐ. 16:1-5)።

ጢሞቴዎስ ትምህርቱን በደንብ ተምሮ በክርስቲያናዊ ሕይወትና አገልግሎት ታላቅ እድገትን አገኘ (ፊልጵ. 2:20-22)። በኋላም፤ ለማገልገል በጣም ከባድ የነበረውን የኤፌሶን የጳውሎስ ስፍራ ወሰደ። (የጳውሎስ ወራሽ መሆን ቀላል አልነበረም!) ጳውሎስ በአንድ ደረጃ ላይ ከተማይቱን ለቅቆ ለመሄድ የፈለገበት ጊዜ ነበር፤ ነገር ግን ጳውሎስ እንዲቆይ አበረታታው (1ኛ ጢሞ. 1:3)።

ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ የሰጠው ምክር (16:10) ወጣቱ አንዳንድ አካላዊና ስሜታዊ ችግሮች እንደ ነበሩበት ይጠቁማል (1ኛ ጢሞ. 5:23፤ 2ኛ ጢሞ. 1:4)። ማግኘት የሚችለውን ያህል ማጽናኛ አስፈልጎት ነበር። ቁም ነገሩ የእግዚአብሔርን ሥራ እየሠራና ከእግዚአብሔር አገልጋይ ጋር እየደከመ መሆኑ ነበር። ቤተ ክርስቲያን ማንኛውም አገልጋይ እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ እንዲሆን መጠበቅ የለባትም። አገልግሎት የሚጀምሩ ወጣቶች ከፍተኛ እምቅ ኃይል አላቸው፤ ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ልታበረታታቸው ይገባል። «ማንም ታናሽነትህን አይናቀው!»

ሐጽሎስ (16:12-24) በጽርስቅላና አቂላ (ዮሐ. 18:24-28) አማካኝነት ወንጌልን ሙሉ በሙሉ ለማወቅ የበቃ በንግግር ችሎታው የታወቀ አይሁድ ነበር። በቆሮንቶስ በታላቅ ኃይል አገልግሎ ስለነበር ወደ እርሱ የተላበ የቤተ ክርስቲያኒቱ አንድ ክፍል ነበረ (1ኛ ቆሮ. 1:12፤ 3:4-8)። ይህን ክፍፍል ጳውሎስ ያደፋፈረ አይመስለም፤ ምክንያቱም የጳውሎስ ትልቁ ጭንቀት የሚመስለው ክርስቶስን

መስበክ ነበር። ክፍፍሉ እያለም እንኳ («የአጵሎስ ቲፎዞ») አጵሎስ ለተጨማሪ አገልግሎት ወደ ቆሮንቶስ እንዲመለስ ለማበረታታት ጳውሎስ አላቅማማም ነበር። በጳውሎስ በኩል ምንም ቅናት እንዳልነበረ ወይም በአጵሎስ በኩል የውድድር መንፈስ እንዳልነበረ ግልጽ ነው። ጳውሎስ ሰዎችን ከፈቃዳቸው ውጭ የማስቀመጥ ሥልጣን አልነበረውም። አጵሎስ በዚያን ጊዜ ወደ ቆሮንቶስ መሄድ ስላልታየው፣ ጳውሎስም በውሳኔው ተስማማ። እነዚህ የተለያዩ ሰዎች በጋራ የሠሩበት ሁኔታ አስደናቂ ነው።

ምናልባት ጳውሎስ በቁጥር 13 እና 14 ላይ ያሉትን ተግሣጾች የሰጠው በቤተ ክርስቲያን ያሉትን ክፍፍሎች አስመልክቶ ሳይሆን አይቀርም። ንቁ ማለት «ተጠንቀቁ! አደጋ ወይም ችግርን ተጠባብቁ!» ማለት ነው። ጠላት ሁልጊዜ ዝግጁ ስለሆነ ከቶውንም ነፃ አይደለንም። በእርግጥ ሰይጣን ቤተ ክርስቲያንን በማጥቃት የጢሞቴዎስንና የአጵሎስን አገልግሎት ለማደናቀፍ ጥረቱ ነበር።

በሃይማኖት ቁጥጥ ማለት የብስለት መደላደል ይኑራችሁ ማለት ነው። ጳውሎስ ቀደም ብሎ ማደግ የሚያስፈልጋቸው ጨቅላ ሕፃናት እንደሆኑ አስጠንቅቆአቸዋል (3:1)። ስለዚህ ጳውሎስ ጎልምሱ ማለቱ የሚደንቅ አልነበረም። ጎልምሱ ማለት «እንደ አዋቂ እንጂ እንደ ልጆች አትሁኑ» ማለት ነው። ወቅቱ በሳል አመራርን በጠየቀበት ሰዓት ለጠንካራ ወኔ የተደረገ ጥሪ ነው።

ነገር ግን አመራር አምባገነናዊ እንዳይሆን፣ ጥንካሬ ከፍቅር ጋር መጣጣም አለበት። ጳውሎስ የፍቅርን እሴትና በጎነት በምዕራፍ 13 አብራርቶአል። ካርል ሳንድበርግ ለአሜሪካ ኮንግረስ በሚናገሩበት ጊዜ አብርሃም ሊንኮን «የብረት ጦር» ነበሩ በማለት አድንቀዋቸው ነበር። ይህ ለክርስቲያን መዋሰን የሚገባው ጥሩ ምሳሌ ነው። እውነተኛ ጥንካሬ ልስላሴንም ያጣመረ ነው።

የእስጢፋኖስ ቤተሰቦች (16:15-18) በአካይያ ካሉት ክርስቶስን በማመን የመጀመሪያዎቹ ነበሩ። ከረዳቶቹ ለአንዱ በመተው ፈንታ (1:16) ያጠመቃቸው ራሱ ጳውሎስ ነበር። ለክርስቶስ አገልግሎት «ራሳቸውን ስለ ሰጡ»፣ በቤተ ክርስቲያን ጠቃሚ መሪዎች ለመሆን በቁ። ራሳቸውን ሰጡ የሚለው «ራሳቸውን ሾሙ» ማለት ሲሆን፣ ነገር ግን ይህ ማለት ገፈታትረው አመራርን ያዙ ማለት አይደለም። ይልቅ ጉድለት በሚያዩበት ጊዜ እስኪጠየቁ ሳይጠብቁ በሥራው ውስጥ ይገቡ ነበር። የጳውሎስ ረዳት ሆነው እስኪዝሉ ድረስ ለጌታ ይደክሙ ነበር። በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን መላው ቤተሰብ በታማኝነት ጌታን ሲያገለግል ምንኛ አስደናቂ ነው።

እስጢፋኖስ ስለ ቤተ ክርስቲያን ችግር እንዲነጋገሩ ከቆሮንቶስ ወደ ኤፌሶን ከተላኩ ፈርዶናጥስና አካይቆስን ከያዘ ኮሚቴ ጋር ተባበረ። ጳውሎስ በእነርሱ ውስጥ የመላዋን ቤተ ክርስቲያን ውክልና አየ፤ ለጳውሎስ የነበራቸው ፍቅር የእርሱን በቆሮንቶስ አለመገኘት አካክሶታል። ነገር ግን እነዚህ ሰዎች የጳውሎስን ችግሮች ከመካፈል በላይ ነበር ያደረጉት፤ በተጨማሪም መንፈሱን ለማደስና በረከትም ሊሆኑለት ችለዋል።

ይህ ምእመናን መጋቢዎቻቸውን እንዲያድሱአቸውና እንዲያጽናኑአቸው ለማበረታታት ጥሩ ስፍራ ነው። ብዙ ጊዜ፣ አማኞች ለመንፈሳዊ መሪዎቻቸው የሚያካፍሉት ችግሮቻቸውንና ሸክሞቻቸውን ነው፤ በረከቶቻቸውን ግን ከስንት አንዴ ነው የሚያካፍሉአቸው። የመጋቢው መጋቢ ማን ነው? ማንኛውም ምእመን ፈቃደኛ ከሆነ መጋቢው እንዲታደስ እና ሸክሙም እንዲቀል መርዳት ይችላል።

ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያን ይህን ልዩ ቤተሰብ እንድታከብር እና ለመንፈሳዊ አመራራቸውም እንድትገዛ አበረታታ። እግዚአብሔር ከብርን የሚያገኝበት ከሆነ ታማኝ ክርስቲያኖችን ማክበር ትክክል ነው።

አቂላ እና ጵርስቅላ (16:19) ሕይወታቸውና አገልግሎታቸው ከጳውሎስ ሕይወትና አገልግሎት ጋር የሚያያዝና የሚጣመር የተሰጡ የባልና የሚስት ቡድን ናቸው። እንደ እርሱ ድንኳን ሠሪ ስለነበሩ (የሐዋ. 18:1-3) ጳውሎስ ያገኛቸው በቆሮንቶስ ነበር። በእግዚአብሔር ታዛዥ የነበሩቱ ባልና ሚስት፣ አቂላ አይሁድ በመሆኑ ምክንያት ከሮም ተባርረው ወጡ፤ ነገር ግን ጳውሎስን ለመርዳት ወደሚችሉበት ቆሮንቶስ መምጣታቸው የእግዚአብሔር ጥበቃና ክብካቤ አንዱ አካል ብቻ ነበር።

ጵርስቅላ ተደናቂ የነበረች ቤት ናት። የእነዚህ ባልና ሚስት ስም በአዲስ ኪዳን ስድስት ጊዜ ተነሥቷል፤ ከእነዚህ በአራቱ ጎልቶ የታየው የጵርስቅላ ስም ነበር። (የታወቁ ጽሑፎች ጵርስቅላን በሐዋርያት ሥራ 18:26 የመጀመሪያ ስፍራ ይሰጡአታል። ከሁለቱ ጠንካራ፣ ራሷን የሰጠች መሪና መስካሪ እንደነበረች ፍንጭ እናገኛለን። ጌታን በማገልገልና ጳውሎስን በመርዳት በአንድነት ይሠሩ ነበር።

ጳውሎስ ከቆሮንቶስ ወደ ኤፌሶን በተንቀሳቀሰበት ጊዜ፣ አቂላና ጵርስቅላ ጓዛቸውን ጠቅልለው ሥራቸውን እርሱ ወደሚሆንበት በማዛወር በዚያች ጎስቋላ ከተማ የሚካሄደውን የቤተ ክርስቲያን ምሥረታ አገዙት (የሐዋ. 18:18)። ከፍተኛ ብቃት ስለነበራቸው

ጳውሎስ ወደ አንጾኪያ በተመለሰ ጊዜ አገልግሎቱን እንዲከታተሉት አደራ የሰጠው ለእነርሱ ነበር። አጽሎስ የወንጌልን እውቀት የበለጠ እንዲያውቅ የረዱት በኤፌሶን በነበሩ ጊዜ ነበር።

እንደ አቂላ እና ጵርስቅላ ላሉ፤ እግዚአብሔርን በማገልገልና ሰባኪን በመርዳት አብረው ለሚሠሩ ባልና ሚስቶች አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ምስጋና ማቅረብ ይገባታል። አቂላ ባለቤቱ የተሻለች መሪ የመሆኗ ጉዳይ በተባበረው አገልግሎት አብሮአት እንዳይቆም አላገደውም። (ጵርስቅላ ለባለቤቷ ራሷን ያስገዛችና ተፈላጊ ለመምሰል ወይም ለመመጻደቅ እንዳልሞከረች እርግጠኛ ነኝ።) የእሱም ጉባኤ የሚሰበሰበው በእነርሱ ቤት ውስጥ ነበር፤ ይህም ለእንግዳ ተቀባይነት የተሰጡ መሆናቸውን ያሳያል። ሮሜ 16:14 እነዚህ ራሳቸውን የሰጡ ባልና ሚስት አንድ ጊዜ ጳውሎስን ለማዳን ሲሉ ሕይወታቸውን የአደጋ ሜፍ ላይ እንደጣሉ ይገልጻል (ይህ የማዳን ሥራ ተፈጽሞባቸው ይሆናል ስለተባሉ ሁኔታዎች የሐዋርያት ሥራ 19:29-30 እና 20:19ን ተመልከት።)

ነገር ግን ጵርስቅላና አቂላ በኤፌሶን አልቆዩም፤ ምክንያቱም ጳውሎስ በሮም ለነበሩ ቅዱሳን በጻፈ ጊዜ እነዚህ ባልና ሚስት ሰላምታ አቅርቦላቸዋል (ሮሜ 16:3)። እንደገናም በቤታቸው የቤተ ክርስቲያን ስብሰባ ተደርጎ ነበር (ሮሜ 16:5)። በዝውውር አገልግሎቱ፤ በግለሰብ ላሉን ውስጥ ለተመሠረቱ ጉባኤዎች ከአንድ ጊዜ በላይ ስብኬአለሁ።

ጳውሎስ በመጨረሻ ደብዳቤው ያኔ በኤፌሶን ይካሄድ የነበረውን ሥራ በሚከታተለው በጢሞቴዎስ (2ኛ ጢሞ. 4:19) በኩል ለጵርስቅላና አቂላ ሰላምታ ልኳል። እነዚህ ልዩ የሆኑ ባልና ሚስት ቀደም ሲል ጳውሎስን እንዳገዙት ሁሉ በዚህ ጊዜ ጢሞቴዎስን ለመርዳት ሮምን ትተው ወደ ኤፌሶን ተመልሰው ነበር።

ዛሬ እንደ ጵርስቅላና አቂላ፤ ጌታን የበለጠ ለመርዳት ሲሉ አዘውትረው የሚጓዙ ባልና ሚስት ስንቶች ናቸው? ጵርስቅላና አቂላ በሚንቀሳቀሱበት ጊዜ ሥራቸውንም አብረው ማዛወር ነበረባቸው። እንዲህ ያለ መሰጠትና መሥዋዕትነት ያላቸውን ሰዎች ማግኘት ቀላል አይደለም፤ ቢገኙ ግን ለአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ታላቅ ሀብት ናቸው።

የጳውሎስ የመዝጊያ ቃላት የሚገድቡን ሊሆኑ አይገባም። «የተቀደሰ አላሳም» በጊዜው የተለመደ የአላሳም ዘይቤ ነበር። በዚህ ጊዜ ወንዶች ወንዶችን፤ ሴቶች ደግሞ ሴቶችን ነበር የሚስሙት (ሮሜ. 16:16፤ 2ኛ ቆሮ. 13:12፤ 1ኛ ተሰ. 5:26፤ 1ኛ ጴጥ. 5:14)። ጳውሎስ

ለምዕራባውያን አብያተ ክርስቲያናት እየጸፈም ቢሆን ኖሮ፥ «እጆችን በመጨባበጥ እርስ በርስ ሰላምታ ተለዋወጡ» ይል ነበር።

ጳውሎስ ብዙ ጊዜ ደብዳቤዎቹን በቃል ይጽፍና ብዕሩን ወስዶ ፊርማውን ያሰፍር ነበር። በተጨማሪም ደብዳቤው እውነተኛ መሆኑን ለማመልከት «የጸጋ ቡራኪውን» ያስገባ ነበር (ገላ. 6:11፤ 2ኛ ተሰ. 3:17ን ተመልከት)።

አናቲማ የሚለው ቃል አራማይክ ቃል ሲሆን «የተረገመ» (12:3 ተመልከት) ማለት ነው። ክርስቶስን አለመውደድ ማለት በእርሱ አለማመን ማለት ነው። የማያምኑ ደግሞ የተረገሙ ናቸው (ዮሐ. 3:16-21)። ማራን-አታ የሚለው ቃል የግሪክ ሲሆን «ጌታችን ይመጣል» ወይም (እንደ ጸሎት) «ጌታችን ሆይ፥ ና!» ማለት ነው (ራእይ 22:20ን ተመልከት)። አንድ ሰው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን የሚወድድ ከሆነ መምጣቱንም ይወድዳል (2ኛ ጢሞ. 4:8)።

ጳውሎስ በቆሮንቶስ አማኞች ላይ ጠበቅ ያለ ነበረ፤ ነገር ግን ደብዳቤውን በሚዘጋበት ጊዜ ለእነርሱ የነበረውን ፍቅር በማረጋገጥ ነበር። ለነገሩ፥ «የወዳጅ ማቁሰል የታመነ ነው» (ምሳሌ 27:6) እኮ። ጳውሎስ ታላቅ መንፈሳዊ ጥበብን አካፍሎናል። በየዋህነት ተቀብለነው ለእግዚአብሔር ክብር በተግባር እናውለው!

ምዕራፍ አንድ

ክርስቲያናዊ ጥሪ

1ኛ ቆሮንቶስ 1

1. ጳውሎስ የመጀመሪያውን ደብዳቤ ለቆሮንቶሳውያን የጻፈው በምን ዓይነት ሁኔታ ነበር?
2. ቆሮንቶሳውያን (ሁሉም አማኞች) የተጠሩት ለምንድን ነው?
3. በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ክፍፍል ሁልጊዜ ችግር የሆነው ለምንድን ነው?
4. ጳውሎስ እንዲህ ያሉትን ክፍፍሎች ለማስወገድ የተጠቀመው ምን ዓይነት ምክንያቶችን ነበር?
5. ወንጌል በሚቀርብበት ጊዜ፥ የሚገጥሙህ ሦስት ምላሾች ምንድን ናቸው?
6. የቆሮንቶሳውያንን የትዕቢት አዝማሚያ ለመከላከል ጳውሎስ ምን አለ?
7. የቆሮንቶስ ቤተክርስቲያን የተውጣጣቸው ከምን ዓይነት ሰዎች ነበር?
8. እግዚአብሔር እንዲህ ያለውን የማይመሳሰል ጭፍራ የመረጠው ለምን ነበር?
9. ጳውሎስ ደኅንነት ሙሉ ለሙሉ በጸጋ መሆኑን ለቆሮንቶሳውያን በአጽንኦት የተናገረው ለምንድን ነው?
10. ቆሮንቶሳውያን እንደ እነዚህ ያሉትን ችግሮች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በመፍጠራቸው ምን ስሕተት እየሠሩ ነበር?

ክርስቲያናዊ መልእክት

1ኛ ቆሮንቶስ 2

1. ሦስቱ የወንጌል መልእክት ቁም ነገሮች ምንድን ናቸው?
2. ቆሮንቶሳውያን ወንጌል እንዲቀርብላቸው የፈለጉት እንዴት ነበር?
3. ወንጌልን በማካፈል ያልተጠበቀው የጳውሎስ ስልት ምን ነበር?
4. ዛሬ እውነተኛውን የወንጌል አትኩሮት የሚጋርደው ምንድን ነው?
5. የእግዚአብሔር ጥበብ ከሰው ጥበብ የሚለየው እንዴት ነው?
6. «ምሥጢራዊ ጥበብ» በማለት ጳውሎስ ያወሳው ምንድን ነው? ይህ ጥበብ የሚገለጠው እንዴት ነው?
7. አራቱ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች ምንድን ናቸው? (2:12-16)
8. መንፈስ አማኝን የሚያስተምረው እንዴት ነው?
9. «መንፈሳዊው ሰው በማንም አይመረመርም» ሲል ጳውሎስ ምን ማለቱ ይመስልሃል?
10. አማኞች «የክርስቶስ አእምሮ» አላቸው ሲባል ምን ማለት ነው?

አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን

(1ኛ ቆሮንቶስ 3)

1. በሦስቱም የቤተ ክርስቲያን ምላሌዎች፡ ቤተ ክርስቲያን ምንድን ናት? ግዲስ ምንድን ነው?
2. የመንፈሳዊ ብስለት አንዳንድ ምልክቶች ምንድን ናቸው? የበላል ክርስቲያን ምግብና ፍቅር ምንድን ነው?
3. ጳውሎስ ቆሮንቶሳውያን ሥጋዊ ወይም ዓለማዊ ናቸው ሲል ምን ማለቱ ነበር?
4. አንዱ የአገልግሎት ትክክለኛ ግብ በቁጥር ማደግ ቢሆንም፡ አንዳንዴ ውድድር ይፈጠራል። በአገልግሎቶች መካከል ያለው ውድድር የሚወገደው እንዴት ነው?
5. ከማሳው ትምህርት የምንማራቸው አንኳር ትምህርቶች ምንድን ናቸው?
6. ቤተ ክርስቲያን አንዳንድ ጊዜ የምትታነጽባቸው ሌሎች መሠረቶች (ከክርስቶስ በስተቀር) ምንድን ናቸው?
7. ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ የሚያስፈልጉ ቁሳቁሶች ምንድን ናቸው?
8. ጳውሎስ «ቤተ መቅደሱ» እናንተ ናችሁ ሲል ግለሰቦችን ነው ወይስ የቤተ ክርስቲያን አካልን ነው? ለምን?
9. ዌርዝቢ፡ «አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን የንግድ ድርጅትን እንደምታካሄድ አታስተዳድራትም» ሲሉ ተናግረዋል። ቤተ ክርስቲያንና የንግድ ድርጅት የሚለያዩት እንዴት ነው?
10. ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ የሚያስፈልገው ቀዳሚ አቋሙ-ልቡና ምንድን ነው?

ክርስቲያናዊ አገልግሎት

(1ኛ ቆሮንቶስ 4)

1. ጳውሎስ የመጋቢን፣ የጥራጊን እና የአባትን ምሳሌ የትኞቹን ሦስት እውነተኛ የኢየሱስ አገልጋይ ባሕርያት ለመግለጽ ተጠቀመ?
2. መጋቢ ምንድን ነው?
3. ታማኝነት የመጋቢ ባሕርይ እንዲሆን የሚያስፈልገው ለምንድን ነው?
4. የእግዚአብሔር ቤተሰብ እንደ መሆንህ ምን ኃላፊነት አለህ? (ቲቶ 1:7 እና 1ኛ ጴጥ. 4:10ን ተመልከት።)
5. አገልጋይ የሚለውን ቃል በትክክል ማወቁ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የነበረውን የክፍፍል ችግር ሊፈታ ይችል የነበረው እንዴት ነው?
6. ቆሮንቶሳውያን የእግዚአብሔርን አገልጋዮች በመፍረዳቸው ስሕተተኞች የነበሩት ለምንድን ነው?
7. በራሳችን ላይ መፍረድ ለእኛ አደገኛ የሚሆነው ለምንድን ነው? እግዚአብሔር የሚፈርድብን በምን በምን መንገዶች ነው?
8. የእግዚአብሔር አገልጋዮች ቁልፍ መመዘኛ ምንድን ነው?
9. «ጥራጊ» ሲል ጳውሎስ ምን ማለቱ ነበር? ቆሮንቶሳውያን በዚህ ረገድ ከጳውሎስ የሚለዩት እንዴት ነው?
10. አባት ለልጆቹ ገርነትን የሚያሳየው እንዴት ነው? ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን እንደ አባት የነበረው በምን መንገድ ነው? ቆሮንቶሳውያን ለጳውሎስ እንደ ልጅ የነበሩት በምን መንገድ ነው?

የቤተ ክርስቲያን ሥነ ሥርዓት

(1ኛ ቆሮንቶስ 5-6)

1. በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የኃጢአትን ችግር ለማስተካከል ቸል ይሉ የነበረው ለምን ይመስልሃል?
2. የቤተ ክርስቲያን የሥነ ሥርዓት እርምጃ ልጆችን ከመግራት ጋር የሚመሳሰለው በምን በምን መንገዶች ነው? የሚለየውስ በምን በምን መንገዶች ነው?
3. የታወቀን ኃጢአት አለማስተካከል ምን ጉዳት አለው?
4. በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ኃጢአት ሲኖር ቤተ ክርስቲያን እንድትከተላቸው ጳውሎስ የሰጠው ሦስት የተለዩ መመሪያዎች ምንድን ናቸው?
5. ከቤተ ክርስቲያን ውጭ ካሉ ኃጢአተኞች ራሳችንን ማግለል የሌለብን ለምንድን ነው?
6. ጳውሎስ ቆሮንቶሳውያን አማኞች እርስ በርስ መከሰላቸውን ሲሰማ ለይቶ ያገኛቸው ሦስት አሳዛኝ ሁኔታዎች ምን ምን ነበሩ?
7. ቆሮንቶሳውያን ስለ ወሲብ አርነት ምን መርህ ነበራቸው?
8. ይህ መርህ ከዛሬ ዘመን የወሲብ አመለካከት ጋር የሚነጻጸረው እንዴት ነው?
9. የወሲብ ኃጢአት በእግዚአብሔር አብ ላይ በደል የሚሆነው ለምንድን ነው? በእግዚአብሔር ወልድስ ላይ? በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ላይ?
10. በኃጢአት የወደቁ ክርስቲያኖች ያላቸው ተስፋ ምንድን ነው?

ክርስቲያናዊ ጋብቻ

(1ኛ ቆሮንቶስ 7)

1. ጳውሎስ ስላላገቡ ክርስቲያኖች የሰጠው ምክር ምን ነበር?
2. ያለማግባት ጠቀሜታዎች ምንድን ናቸው?
3. በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስለሚከሰት መፋታትና መለያየት ጳውሎስ ምን ማለት ነበረበት?
4. መፋታት በእግዚአብሔር የሚፈቀደው መቼ ነው? በመጽሐፍ ቅዱስ ቃል አስደግፈው።
5. ካለስ በምን ዓይነት ሁኔታ ነው ከፍቺ በኋላ ዳግም ጋብቻ የሚፈቀደው?
6. አንድ ሰው ከተፋታ በኋላ ክርስቲያና ሆኖ እንደገና ካገባ፣ ምን መደረግ አለበት?
7. «እኔ እላለሁ፤ ጌታም አይደለም» (1ኛ ቆሮ. 7:12) የሚለውን የጳውሎስ ገላጭ አባባል ከእግዚአብሔር ቃል እኩል ሥልጣን እንዳለው እንዴት አድርገህ መደገፍ ትችላለህ?
8. በመጽሐፍ ቅዱስ በቀጥታ ያልተጠቀሱ የጋብቻ ችግሮች ያሉአቸውን ሰዎች እንዴት እንመክራቸዋለን?
9. እግዚአብሔር በጋብቻ ዙሪያ «ግድግዳ» የማድረጉ ምክንያት ምንድን ነው ብለህ ታስባለህ?
10. አንድ ሰው ከማግባቱ በፊት ሊያጤናቸው የሚገቡ ነጥቦች ምን ምን ናቸው?

ክርስቲያናዊ አርነት

(1ኛ ቆሮንቶስ 8፤10)

1. ዛሬ «አጣብቂኝ» የሚባሉ ሁኔታዎች ምንድን ናቸው?
2. በብርቱው እና በደካማው ክርስቲያን መካከል ሁልጊዜ መቃቃር የሚኖረው ለምንድን ነው? እነዚህን ግጭቶች ለመፍታት ኃላፊነቱን መውሰድ ያለበት ማን ነው? ለምን?
3. በአጠያያቂ ተግባሮች ላይ የግል ውሳኔ ለማድረግ የሚጠቅሙን አራት መርሆች ምንድን ናቸው?
4. ክርስቲያኖች እውቀትን ከፍቅር ጋር ማጣጣም ያለባቸው ለምንድን ነው?
5. ጠንካራዎቹ ክርስቲያኖች ለደካማዎቹ ክርስቲያኖች በአክብሮት መሸነፍ ያለባቸው ለምን ዓላማ ነው?
6. ከሚገባው በላይ በራስ መተማመን ወደ ምን ይመራል? ለምን?
7. እስራኤል የፈጸመችው አራት የተለያዩ ኃጢአቶች ምን ምን ነበሩ? ከእስራኤላውያንና ከቆሮንቶላውያን ውድቀት ምን ትምህርት መማር እንችላለን?
8. እንደ ክርስቲያኖች ኃላፊነታችን ለማን ነው?
9. ጳውሎስ በአጣብቂኝ ሁኔታዎች ውስጥ ያሳየው ባሕርይ ወላዋይ አቋም ከመምሰል አልፎ በእርግጥ ጽኑ አቋም ሊሆን የቻለው እንዴት ነው?
10. በተጨማሪም አነጋገር በአጣብቂኝ ሁኔታዎች ውሳኔ የምታደርገው እንዴት ነው?

ግላዊ ቀዳሚ ጉዳዮች

(1ኛ ቆሮንቶስ 9)

1. እንደ አንድ ሰብአዊ ፍጡር ያሉን መብቶች ምንድን ናቸው? ከመብቶቻችን አንዱን ሰው ሲጥስብን ምን ይከሰታል?
2. የገንዘብ ፖሊሲን በተመለከተ ጳውሎስ የነበረው ጣምራ መከላከያ ምንድን ነው?
3. ጳውሎስ ከቆሮንቶሳውያን ጋር የነበረው ልዩ ግንኙነት ምንድን ነው?
4. በ1ኛ ቆሮንቶስ 9:19 ላይ ጳውሎስ ነፃ እንደሆነ ደግሞም ባሪያ እንደሆነ ተናግሮአል። ምን ማለት ነበር? ጳውሎስ ባሪያ የሆነው በምን መንገድ ነው?
5. «ለሰዎች ሁሉ ሁሉን ነገር ሆንኩ» ሲል ጳውሎስ ምን ማለቱ ነበር?
6. 1ኛ ቆሮንቶስ 9 እና ጳውሎስ ለጣዖት ስለተሠዋ ሥጋ የሚያወሳበት 1ኛ ቆሮንቶስ 8 ምን ግንኙነት አላቸው?
7. ምናልባት እግዚአብሔር እንድትተዋቸው የሚፈልገው ምን ምን መብቶች አሉህ?
8. ጳውሎስ ያወሳው «ሩጫ» ምን ነበር፤ አማኝስ ለዚህ ሩጫ መዘጋጀት ያለበት እንዴት ነው?
9. መልካሙን ሩጫህን እንዳትሮጥ ዕንቅፋት የሚሆኑብህ ምን ምንድን ናቸው?
10. ስለ ሮጠው ሩጫ ጳውሎስ የሰጠው ግምገማ ምን ነበር? ሊቀበል ይጠበቀው የነበረው ዋጋስ ምን ነበር?

የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት

(1ኛ ቆሮንቶስ 11)

1. በጉባኤ አምልኮ የሚጸልዩና ትንቢት የሚናገሩ ሴቶች ራሳቸውን መሸፈናቸው በጣም አስፈላጊ የነበረው ለምንድን ነው?
2. ሴቶች ፀጉራቸውን እንዳይቆረጡ ጳውሎስ ያስጠነቀቀው ለምን ነበር? ይህ ትምህርት ለዚህ ዘመን የሚጠቅመን እንዴት ነው?
3. «በፍቅር ግብዣዎች» የነበረው ችግር ምንድን ነው? ይህ ሁኔታ ጳውሎስን በጣም ያላዘነው ለምን ነበር?
4. በየቤተ ክርስቲያኖቻችን ለድሀውና ለችግረኛው መራራት የምንችለው እንዴት ነው?
5. የጌታን እራት ለመካፈል ልባችንን ለማዘጋጀት ማድረግ ያለብን አራት ነገሮች ምንድን ናቸው?
6. በጌታ እራት ወቅት ወደ ጓላ ተመልሰን ማስታወስ ያለብን ምንድን ነው? (11:23-26)።
7. ተስፋ የምናደርግባቸው ነገሮች ምንድን ናቸው? (11:26)
8. አማኞች የጌታን እራት ከመካፈላቸው በፊት ራሳቸውን እንዲመረምሩ ጳውሎስ መክሮአቸዋል። ምን ማለቱ ነበር? ሰው ፍርድን የሚበላውና የሚጠጣው እንዴት ነው?
9. የጌታን ሥጋ መለየት ማለት ምን ማለት ነው?
10. አንዳንድ ሰዎችን እስከምታስቀይም አርነትህን በጣም ለመጠቀም የምትፈታተንባቸው መንገዶች ምንድን ናቸው? የጳውሎስ ምክር ለአንተ ምን ሊሆን ይችላል?

የቤተ ክርስቲያን አካልነት

(1ኛ ቆሮንቶስ 12-13)

1. እንዳንድ ጊዜ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከተወሰኑ ሰዎች ጋር መሥራትን የማንፈልገው ለምንድን ነው? በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:1-13 መሠረት አብሮ ለመሥራት ምን ምክንያቶች አሉ?
2. እግዚአብሔር ለክርስቲያኖች መንፈሳዊ ስጦታዎችን የሚሰጥበት ጓላማ ምንድን ነው?
3. በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አካል ውስጥ ሰዎች መንፈሳዊ ስጦታዎችን ሲጠቀሙ ያየኸው እንዴት ነው?
4. በመንፈስ የመሞላት እንዳንድ ማረጋገጫዎች ምንድን ናቸው?
5. የሰው አካል ልዩነቶችን የሚገልጸው እንዴት ነው?
6. በቡድንህ አባላት መካከል ምን ዓይነት ልዩነቶች አሉ?
7. ልዩነቶቻችን መበታተንን እንዳያመጡብን እንዴት መጠበቅ እንችላለን?
8. በአካል ውስጥ የሚገኙ አራት መንፈሳዊ ትስስሮች ምንድን ናቸው?
9. የመንፈስ ጸጋዎች ምንድን ናቸው?
10. በአገልግሎት ውስጥ በተለይ አስፈላጊ የሚሆኑ ሦስቱ የፍቅር ባሕርያት የትኞቹ ናቸው? እነዚህ በገዛ አገልግሎትህ ልዩነት የሚያመጡት እንዴት ነው?

የመንፈሳዊ ስጦታዎች አጠቃቀም

(1ኛ ቆሮንቶስ 14)

1. ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን ማነጽ ወይም መገንባት ሲል ምን ማለቱ ነው?
2. የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምእመናን ይሠሩ የነበሩት ስሕተቶች ምንድን ናቸው?
3. ጳውሎስ ስለ ልሳኖች እና ትንቢት ሲያወላ እንዴት አድርጎ ነው የገለጸቸው? ዓላማቸውስ ምንድን ነው?
4. ትንቢት በጣም ተፈላጊ ስጦታ የሆነው ለምንድን ነው?
5. በአምልኮ ውስጥ የአእምሮ ድርሻ ምንድን ነው?
6. የአስተውሎትን ጠቃሚነት ለማሳየት ጳውሎስ የተጠቀማቸው ሦስት ምሳሌዎች ምን ምን ነበሩ?
7. በልሳኖች ስለ መናገር የተሰጡ መመሪያዎች ምን ምን ነበሩ? ስለ ትንቢትስ?
8. ሴቶች በቤተ ክርስቲያን ዝም ይበሉ የሚለውን ትእዛዝ ዛሬ ተግባራዊ የምናደርገው እንዴት ነው?
9. የማኅበር የቤተ ክርስቲያን ስብሰባዎችን የሚገዙ ሦስት መርሆች ምንድን ናቸው?
10. ስለ ቤተ ክርስቲያን ሥርዓት የተሰጡትን እነዚህን ትምህርቶች በራሳችን የጉባኤ አምልኮ ላይ ተግባራዊ የምናደርገው እንዴት ነው?

ትንሣኤ

(1ኛ ቆሮንቶስ 15)

1. ስለ መጻኢው የዘላለም ትንሣኤ ማወቁ ምን ተስፋ ይሰጥሃል?
2. ይህ የትንሣኤ ተስፋ በሕይወትህ ክፋትንና ሥቃይን እንድትቋቋም የሚያስችልህ እንዴት ነው?
3. የሙታን ትንሣኤ ባይኖር መዘዞቹ ምን ይሆናሉ?
4. ኢየሱስ ክርስቶስ ከሞት መነሣቱን ለማረጋገጥ ጳውሎስ የተጠቀማቸው ሦስት ማረጋገጫዎች ምን ምን ነበሩ?
5. ከቁጥር 45-49 ባለው ውስጥ የተጠቀሱት ሁለት አዳሞች እነ ማን ናቸው? የሚመላሰሉት እንዴት ነው? የሚለያዩት እንዴት ነው? ከትንሣኤ ጋር ያላቸው ግንኙነት ምንድን ነው?
6. የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ስለ መጨረሻው ዘመን በሁሉም ዝርዝር ነገሮች ላይ ባይስማሙም ሁላቸውም የሚስማሙበት ምንድን ነው?
7. በትንሣኤ እውነታ ተጽዕኖ ሥር ሊወድቁ የሚችሉ አራት የክርስቲያን ልምምድ አቅጣጫዎች ምንድን ናቸው?
8. ጳውሎስ ቅድመ -ትንሣኤና ድኅረ-ትንሣኤ አካላትን ከምን ጋር አነጻጸራቸው?
9. ስለ ትንሣኤ አካላችን እንድናውቅ በዘር፣ በሰው ሥጋ እና በሰማያዊ አካላት መካከል የተደረጉ ንጽጽሮች የሚረዱን እንዴት ነው?
10. ስለ ትንሣኤ ካለን ተስፋ አኳያ ጳውሎስ የጠየቀን እንዴት እንድንኖር ነው?

ክርስቲያናዊ መጋቢነት

(1ኛ ቆሮንቶስ 16)

1. በ1ኛ ቆሮንቶስ 16 ላይ የቀረቡት ሦስት ገጽታዎች ምንድን ናቸው?
2. ይህን የገንዘብ መዋጮ ስለመቀበል ጳውሎስ የነበረው አቋሙ-ልቡና ምን ነበር?
3. ቆሮንቶሳውያን መስጠት የነበረባቸው እንዴት ነው?
4. ዌርዝቢ ከዚህ ምዕራፍ የሚያወጧቸው አራት መርሆች ምንድን ናቸው?
5. የጳውሎስ ዘዴዎች ከዘመናዊ የድጋፍ ማሰባሰቢያ ልምዶች ጋር የሚነጻጸሩት እንዴት ነው?
6. ለጳውሎስ ከፍት የነበሩ ዕድሎች ምን ምንድን ናቸው? ጳውሎስ በኤፌሶን ማድረግ የነበረበት ምንድን ነው?
7. ጳውሎስ የጉዞ እቅዶችን ከማሻሻሉ ተነሥተን ስለ እግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንማራለን? የእግዚአብሔርን ፈቃድ በምንፈልግበት ጊዜ ማስወገድ የሚገቡን ጽንፎች ምንድን ናቸው?
8. ዛሬ ለአገልግሎት እግዚአብሔር የሰጠህ ዕድሎች ምንድን ናቸው?
9. በጳውሎስ ሥራ የጢሞቴዎስ ድርሻ ምን ነበር?
10. «በምታደርጉት ሁሉ» የሚለውን ከማስተናገድ አኳያ ጳውሎስ የሚሰጠው የማሳረጊያ ትእዛዞች ምንድን ናቸው? (16:14)።

አዲስ ኪዳንን መሠረት ያደረጉና

በዋረን ዌርዝቢ የተጻፉ

የ«ሁን» ተከታታይ መጻሕፍት

ለጌታ የተገዛህ ሁን (ማቴዎስ)

ርኅሩኅ ሁን (ሉቃስ 1-13)

የበረታህ ሁን (ሉቃስ 14-24)

በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ተመላለስ

(የሐዋርያት ሥራ 1-12)

ደፍረህ መስክር (የሐዋርያት ሥራ 13-28)

ጠቢብ ሁን (1ኛ ቆሮንቶስ)

ተጽናና (2ኛ ቆሮንቶስ)

እርነት መውጣት (ገላትያ)

ደስተኛ ሁን (ፊልጵስፎስ)

ፍጹም ሁን (ቆላስይስ)

ለምጽአቱ ተዘጋጅ (1ኛ እና 2ኛ ተሰሎንቄ)

ታማኝ ሁን (1ኛ እና 2ኛ ጢሞቴዎስ፣ ቲቶና፣ ፊልሞና)

በብስለት ማደግ (ያዕቆብ)

ንቃ! (2ኛ ጴጥሮስ፣ 2ኛ እና 3ኛ ዮሐንስ፣ ይሁዳ)

እውነተኛ ሁን (1ኛ ዮሐንስ)

ድል አድራጊ ሁን (ራእይ)